

Milko Valent

NADIMCI U PIJESKU

(pokušaj bijega i crveno meso)

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK
MMIX

Je li danas, na početku 21. stoljeća, u Europi još moguć romantičan osjećaj svijeta ili, barem, romantizam? Živimo u brzim odlomcima koji se ne mogu spojiti čak ni u beskonačnosti. Brži smo od krvi starih azijskih hordi koje nisu znale za plač. Živimo jedan na jedan. Europa brzo gubi površinu na kojoj su još mogući mali šareni dućani s pjesmama i pričama o ukusnom zelenom čaju. Vrijeme patnje počelo je s Gutenbergom, a vrijeme ugodnog užasa s internetom i brzim tijelima na putu do obrade teksta, identiteta i žudnje. U tijeku je veliki bijeg mnoštva raspadnutih, rasutih osoba koje se nikada neće moći ujediniti sa sobom. U tijeku je i velika potraga nekih ljudi za samim sobom, onih koji se ne mogu ili ne žele pomiriti s tim stanjem raspadnutosti. Ja sam jedan od njih.

Marko Globan, *Toaletni listić 19*

Prostor istinske bliskosti je uvijek prostor slobodnog disanja. Ukoliko u taj prostor uđe gusto ljepilo nekog, a neurotičnog ega, udisaji su sve teži. Suzanne postaje neizdrživa, ljepljiva je i posesivna. Tek smo dvanaest dana zajedno, a već me tretira kao svoj posjed, kao svoju stvar, neupitnu svojinu. Tina je neurotično pritiskala sedam godina na Marulićevu trgu, sad još i Suzanne! Na plus trideset ona bi išla baš *točno* u podne na Princes Street, *točno* na ono mjesto gdje smo se upoznali, i da ja *moram* s njom! Ništa ja ne moram, dovraga! Želim konačno biti malo sâm, želim biti sa samim sobom, meditirati, tako nešto. Rekao sam joj da ako ne zašuti, i na taj mi način ne omogući malo mojih osobnih boja i lutanja, da ću je izbaciti iz moje sobe, te da će joj moja gazdarica trajno zabraniti pristup u kuću na Mountcastle Terrace. Također sam joj zaprijetio najtežom kaznom: da večeras nećemo izići u grad i otići na neku od stotinu predstava. Napokon je zašutjela, doduše sa zgužvanim prkosom u očima, ta manijakalna studentica psihologije s Leith Walka koja bi čak i svjetlost davno umrlih zvijezda htjela na silu dosegnuti. Zar u životu ne mogu sresti normalnu djevojku? Zar mi Tina nije bila dovoljna? Zar se okrutna puna čaša nije već prelila s Amélie van Duijk, zvanom Kiki, mojim uznemirujućim amsterdamskim neuspjehom?!

Prije sat i pol poslao sam svoju jedanaestu reportažu iz Edinburgha u Zagreb. Ubrzo zatim glavni urednik mi je u mailu odvratio da je zadovoljan, dapače sve zadovoljniji; kaže da su moje reportaže

sve bolje, među najboljima, i ako ovako nastavim da se mogu nadati odredištima koja nisu utvrđena na popisu mojih ruta za ovu godinu. Dodaje da naša emisija *Europa na dlanu* ima sve veću slušanost, djelomično i zbog mojih reportaža. U istoj mi rečenici sugerira, zapravo naređuje, da ostanem u Edinburghu do kraja kolovoza zbog velike koncentracije raznih festivala, najgušće u Europi, pa zbog toga i velikog broja turista iz svih krajeva svijeta koje mogu intervjuirati te čuti njihovo mišljenje o ujedinjenju Europe, kao i to da usput odradim Glasgow, možda najbolje na Autobusnom kolodvoru Buchanan, ali, piše Pjer, neka slobodno izaberem lokaciju, on samo predlaže Buchanan jer je to najfrekventniji autobusni kolodvor u Škotskoj. Nakon toga šalje me u Dubrovnik, a zatim u Makedoniju, u Skopje.

Najednom se nebo zamračilo iako nad Otokom nije bilo ni oblačka ni krivnje ni oprosta. Čama. Dosada. Nešto neobično za mene jer nikada prije nisam osjetio dosadu. Sjetio sam se one Leopardijeve rečenice o dosadi ("Dosada je želja za srećom ostavljena u čistom stanju.") i zaželio se malo opustiti, u stvari *dodatno* pobjeći, jer otkad sam radijski reporter neprekidno bježim, ili od Tine, moje patološki neuredne supruge, ili od bivšeg sebe i od prošlog življenja koje me je razbilo, gotovo uništilo. Dosada? Što zapravo raditi ako je bitni, unutarnji nalog zatrpavanje vlastite praznine, ako je u pitanju dosada? Zaledio sam se od tog pitanja, naime shvatio sam ga ozbiljno. I što sad? Da vidimo što ima, što se sve zbiva! Europu je upravo uhvatila euforija

otvaranja blogova. Pomislih, hajde, pronađi neki zanimljiv blog, priključi se trendu, opusti se malo, ispuni nečime tu mračnu ostavljenost u sebi, tu iznenadnu prazninu! I bježi, čovječe, bježi! Dobra ideja! Čak sam se nasmiješio i pomilovao po glavi Suzanne koja se sklupčala uz mene čitajući neki udžbenik iz psihologije s flomasterom u ruci, tobože spremajući ispit, a povremeno bi u smjeru moje glave upućivala molećivi pogled "hajde da iziđemo iz ove sobe u kojoj nam je već dovoljno bilo lijepo".

Zanemario sam njenu lažnu, grubu molećivost, to njezino sve čudnije stanje, možda simptom skrivene psihoze, i spojio se na internet te tražio, lutao i surfao satima po sve uzburkanijoj blogosferi, dok naposljetku, nakon stotinu nezanimljivih, ble-savih, adolescentnih, šašavih i takoreći bolesnih blogova nisam naletio na blog Crveno meso. Vlasnica bloga je sad u Londonu, ili će to uskoro biti, a blog je uglavnom na hrvatskom jeziku iako ima i odlomaka na engleskom; po jeziku postova vlasnice bloga, a i po nekim komentarima, zaključujem da je iz Zagreba ili bliže okolice. Zaokupio me je taj blog temama (pokušaj mimikrije pojedinca kao uvjet rasta, dostatni razlog za otvaranje bloga, kazalište, književnost, mediji, film), a izazvao je, mislim, blagi osjećaj nostalgije za Zagrebom iz kojega zbog posla izbivam već četvrti mjesec. Pročitao sam Crveno meso od početka do kraja jer nije bilo mnogo postova, djevojka je tek prije tri mjeseca otvorila blog. Kad sam koliko-toliko "upoznao" vlasnicu i njezin blog, onda je provalilo iz mene sve ono suprotno

susprezanju na koje sam godinama bio osuđen. Ukratko, nisam izdržao i ostavio sam komentar ispod njezina najnovijega posta. Prije toga potpuno sam "ušao" u taj blog, marljivo sam ga proučio, čak sam pravio i info-bilješke na jednom listu papira tako da u blog uđem potpuno spreman kao "netko drugi". Na taj način stvorio sam sebi novi identitet, tek djelomično povezan s mojim "pravim", stvorio sam novi životopis, sve. Bio sam anonimn, ali bio sam ipak netko Drugi (barem na blogu), ili sam glumio Drugog, i to me je uveseljavalo. Sebi sam namijenio nadimak Pokušaj bijega iako sam se desetak minuta kockao s idejom da kao svoj nadimak stavim svoje pravo ime i prezime: Marko Globan. Mislim, nisam baš neka pretjerano javna osoba, samo tek jedan od sto tisuća radijskih reportera u Europi pa... Pokušaj bijega?! Da, to je doista najbolji nadimak koji sam mogao smisliti jer sam se stjecajem neugodnih životnih okolnosti po svemu sudeći i pretvorio u pokušaj velikog bijega. Uz sve to u meni se, uz prvu dosadu u životu, opet probudio nesvršeni student književnosti, a možda i želja da napokon napišem nešto potpuno slobodno, *neodgovorno*, nakon strogo kontroliranoga sedmogodišnjeg pisanja: prije radijskih reklama i džinglova s ograničenim trajanjem, pa dakle i ograničenom količinom teksta, a sada uvodnika za tonske reportaže s terena koji "nipošto ne smiju imati više od dvije kartice teksta", na što nas je strogo upozorio glavni urednik Petar Flajs već na početku ove terenske emisije. To je bilo to! Pobunio sam se! Želio sam svoju dosadu, svoju nenadanu prazninu ispuniti pi-

sanjem bez ikakvih ograničenja u okviru potpuno izmišljenog identiteta koji, naravno, ima nekih minimalnih dodira s mojim pravim *ja* ili, još točnije i iskrenije, s "pravim" *ja*. Želio sam napokon pisati nešto bez ikakve, pa i najmanje stege, tematske, gramatičke, pravopisne, strukovne, bilo kakve. Naravno, nisam mogao znati da će mi to postati droga koja će dugo trajati; nisam mogao znati da ću se javljati na taj blog, i samo na taj blog, tako opsesivno i na taj način pridonijeti sve žešćoj općoj blogomaniji. Upoznati vlasnicu bloga? Dvoumio sam se, nisam bio siguran želim li upoznati djevojku iako sam zbog nje, odnosno zbog predstave Petera Brooka koju je navela u svom postu, čak na dva dana skoknuo u London da vidim tu predstavu. Nedoumica je trajala i trajala, ali sam se ipak u zadnji čas zaustavio, možda zbog straha, i izbjegao kontakt s tim "virtualnim" bićem, tom djevojkom. Katkada smo, kasnije, ona i ja koketirali s idejom da se nađemo i doista upoznamo uživo; to sam ja prvi predložio. Upoznati vlasnicu bloga Crveno meso?! Primamljiva ideja, no nisam je bio spreman upoznati (ne samo zbog toga što je, kažu, crveno meso štetno:-)), iako smo čak precizno dogovorili susret u Zagrebu. Možda zbog bojazni da bih se razočarao kad bih je vidio, ali, mislim, još više zbog moje drage Jessie i svega što mi se dogodilo nakon što sam prekinuo vezu sa psihički rastrojenom Suzanne... Zapravo, ne znam, nisam siguran, sazdan sam od nedoumica.

Toga predvečerja, kad je vidjela da se uopće ne namjeravam odmaknuti od laptopa, Suzanne je pokupila svoje udžbenike i demonstrativno napustila Mountcastle Terrace. Nisam ni okom trepnuo jer sam u tom trenutku već bio posve drugi identitet. Bio sam Pokušaj bijega.

Budući da me čeka još puno reportažnog posla u Edinburghu i drugdje u Europi, evo te cijele "blogerske oaze" na jednom mjestu: u ovom kutku edinburškog prostora gdje je prepiska s Crvenim mesom i započela.

□ Hi, Crveno meso, divna si, fantastičan ti je opis unutarnjeg krvarenja geografije. A da probaš otić na Portobello? Imaš zanimljivih gajbi i tamo. Nego, kad smo već kod administracije, evo i jednog pitanja: misliš li da je danas, hej, DANAS, moguć romantizam kao stvarno osjećanje života, a ne samo kao umjetnost, literatura ili izvedba, performans, dvije svijeće, mirisni štapić i to? Malo sam zbunjen što ti odmah ovako, iznebuha, postavljam to pitanje, ali me nije zbog toga stid. Pa zašto ne bih bio malo zbunjen? Želim dosegnuti minimum autentičnosti, svojevrzni "redflesh", a dio tog minimuma je, zar ne, mjestimična zbunjenost. Hoće li mi tvoji rasuti identiteti to omogućiti? Ne znam, ali podržavam unaprijed tvoju kombinaciju domaće i londonske proze. Čestitam na dosad učinjenom!

(pokušaj bijega 12.08. 21:09)

□ Jesi li to ti, borče protiv "svakodnevnih grčeva banalnosti"? Ili vas tamo ima još krvavo nježnih romantičara? Portobello mi je malo daleko od Queen Mary faksa, ne da mi se dane provoditi gmižući podzemljem i čitajući Metro omotana oko štange. (crveno meso 12.08. 22:36)

□ Kao prvo, nisi mi odgovorila na pitanje, u smislu kak praf zapraf *izgleda* da stvar stoji s romantizmom po tvom mišljenju ili po mišljenju jednog od tvojih identiteta, dakle, i to jest, je li danas moguć romantizam kao stvarno osjećanje života? Dok čekam na tvoj odgovor, evo ti odgovor o krvavo nježnim romantičarima i nekoliko tekućih li-la ili lila opservacija. Da, ima nas u Hrvatskoj, i općenito u Europi, za sada troje, koliko ja znam, koji smo protiv "svakodnevnih grčeva banalnosti", a ja brijem da bi se mogla i ti pridružiti ukoliko ti to dopušta

tvoja ekstremna sebičnost uvučena u onaj bolni zadnji kralježak. Je, fakat, Portobello je malo izvan Bloody Mary, ali, što se tiče štange, ne moraš biti de facto omotana, možeš se povremeno erotično spustiti i opustiti, a Metro staviš na glavu da ne vidiš siromašnu esenciju londonske magle koja uskoro slijedi, recimo, kao što znaš, ona opako počinje već krajem rujna. Btw, kaj se tiče smještaja, mislim da bi ti nešto stvarno inspirativno mogla naći Viki, znaš je, ta naša fragilna, ali okretna djevojka koja je svojedobno na Krku skakala na glavu. (pokušaj bijega 12.08. 23:16)

□ Zajebano ti je pitanje, pa ga eskiviram. Pitanje *izgleda* kao ništa, planinski zrakić i izvorska vodica, zelena trava pored puta a kad tamo, na drugi i treći *izgled...* Prvo sam htjela napisati nešto kao da je bio moguć oduvijek i nikad, i da ništa više nije JUČER bio izvedba nego što je to DANAS. I zaista, kad gledaš *u stvarnosti*, ne može biti nego tako - ne može biti da je nešto postalo čega oduvijek nije bilo. Autentičnost i stvarnost, vau, jebote, kako mogu biti nego jedne. A ako su jedne, ne znam jesu li podložne svijesti. A o čemu mi to onda ako nisu? Mislim da je pravo pitanje, pitanje "stvarnog osjećanja života", jer to je onda već romantizam. Ali kako izostavit navodnike. Onda sam pomislila, pa nije izvedba tome skroz suprotstavljen pojam, barem ne za nas eurokazovce. Možda je problem u umjetnosti - jaki bljeskovi intenziteta, i svijest o stvarnom osjećaju života - treba ti sve više i više i sve kvalitetnija i kvalitetnija, nikad se ne zadovoljava, samo stvara novu potrebu... i stvarni osjećaj života izmiče, uz sve te intenzitete. Ne znam je li naše meso stvoreno za stvarnost, možda samo za pokušaj stvarnosti. Jao, zlo mi je i kad napišem "po-

kušaj". Viki i ja smo se nešto dopisivale, malo me je *upućivala* i to, ali znaš Viki, ona ima svoju dramsku ekipicu, nije baš da dila slobodnim sobama tamo i da joj fali društva. (crveno meso 13.08. 08:04)

□ Je, pitanje je zajebano, i to jako. Pa, vidiš... Nego, da ti prvo ispričam kako je došlo do svega. Elem, zelen, proglasim ti ja jučer sam sebi rođendan i odlučim se za, kako sam mislio, uzaludnu stvar, to jest da nasumce surfajući blogosferom naletim na blog koji je istodobno i pismen i pun stanovite opasnosti pitanja, avanture, mesa koje vibrira zbunjenost, a kroz divnu masku snage. I tako, nakon stotinu pregledanih blogova naletim na tvoj, drago Crveno meso. Prvo me je pozitivno puklo ono: "Ništa od općeg interesa. Samo tragovi procesa selidbe u London na tri godine i opisi pokušaja mimikrije.", a zatim u jednom od tvojih postova blaga kritika ritualne rečenice ekscentričnog profesora filozofije s Filozofskog fakulteta u ZG-u (naravno, Crveno meso, pa zna profesor da "stvar po sebi" ne postoji, da postoji tek kao kantovska iluzija, ali, zbog toga je on hrabar performer filozofije ili nacрта scene **za** filozofiju i u toj ritualnoj rečenici, u kojoj je ključna riječ "praf-zapraf" iliti "zapravo", želi omogućiti upravo naš "pokušaj" da uđemo u sebe i budemo svijet, jer postoji samo stvar po nama i za nas. Inače, btw, svim tankočutnim ljudima gadi se ta riječ, ali, jebiga, nemamo druge koja bolje opisuje naš trud usprkos porazima, našu nadu, žudnju, želju, pa čak uključuje i sva ona bezbrojna prekrasna vina o kojima te, uz malu pomoć gorskog dječaka, informira "Teroristkinja" koja, znaš li to, najviše voli gusto crno vino bez obzira na vegetarijansku strast, to naše zlato mršave vitkosti, and so on. Usput, jesi li primijetila da si u

uvodnim riječima u svoj blog upotrijebila riječ "pokušaj"? :-) Drugo pozitivno puknuće bila je tvoja mala, ali jebeno dobra lista literature. Ostalo je povijest, napisao sam ti odmah pitanje o romantizmu zato što odmah volim ući u bit stvari. Pa, vidiš... da se nakon 'povijesti' uvodne komunikacije i novog poznanstva (ti i ja), vratim tvojem odgovoru. Počela si izvrsno, ali, jebote, onda si u drugom dijelu zabrijala na umjetnost, kazalište... Mislim da je ključno ono mjesto o autentičnosti i stvarnosti. Ne, Crveno meso, nažalost čini se da nisu *isto* osim u rijetkim slučajevima i u rijetkih pojedinaca iako bi, na prvi *pogled*, trebali biti isto. U ovoj *stvarnosti* malo si sreća onih koji su istodobno i stvarni i autentični. Većina je uglavnom lažna u stvarnosti koja je uvijek autentična. Zašto? Zato, čini mi se, jer im "stvarni osjećaj života izmiče" (Crveno meso), i ne mogu shvatiti da je njihovo tijelo ono što su oni, ali ti si shvatila, čini mi se dobro, jer si na jednom mjestu priznala (dobra riječ) da katkada osjećaš da svoje tijelo *imaš*, a da to nisi ti, to tvoje tijelo. Predlažem poluodgovor: romantizam je osjećaj koji mogu osigurati oni koji su uspjeli biti i ostati autentični duže od godinu dana. Romantizam je *pokušaj* inscenacije, uglavnom privatne, a rijetko javne (umjetnost), metafizičkog viška u koji, zašto ne, možeš uključiti i hobotnicu i vino i živo meso koje, ako nisi, recimo, lezbijka, nazivaš On, a koji je, da se malo fol našalim, na vrhuncima Himalaja OM, OM, OM. Inscenirati dodatnu stvarnost, to su te svijeće, to je tvoje uređenje stana, to je zadovoljstvo roza boje na pozadini bijelih keramičkih pločica, sve to je tzv. "single romantism", ako nema Nje ili Njega. Moram li napomenuti da je najbolji romantizam u dvoje?! Crveno meso hoće redflesh, i obratno. To govorim iz iskustva: prije nekoliko tjedana prekinuo

sam s A. upravo zbog toga jer je zaboravila na inscenaciju metafizičkog viška, postala je samo praktična, samo realna, samo stvarna - bez autentičnosti. Ne, nisam ništa od onog Našega, neki predmet, itd., odnio Vještici za M. of Broken Relationships upravo zato jer sam romantičar, sanjar, ako hoćeš, i želim promatrati knjigu koju mi je poklonila, želim listati njezin crveni Webster koji je ostavila na rubu radnog stola, želim to imati čak i u trenucima kada mi blijedi njezin nekad dragi lik. Ona je uspjela u mimikriji, stopila se s neautentičnom većinom koja, paradoksalno, obitava u stvarnosti. Želim ti da ne uspiješ u mimikriji iako je ona nalog preživljavanja. Romantičarima se jebe za preživljavanje, oni žive bogato, stoga se nadam da nisi ništa što je bilo Vaše, od Tebe i od Njega, otfurala Vještici. E, a drugi dio tvog odgovora, onaj o umjetnosti, zahtijeva jako surfanje po crvenoj boji koja nije postala administrativna. Imaš li zaista tu krv? U međuvremenu dok *nam* nešto odgovoriš uljuljkujem se u neprozirnost tvojih tamnih naočala i nisam siguran želim li te sresti, upoznati, iako slutim da je tvoj šapat kao gusto tkivo proze Pascala Quignarda, osobito u jutro kad su sva jutra ovog svijeta u boji osvita i popratne vanilije. Zapravo, jebote, je l' se ja to bojim? Da, bojim se. Ipak, reci mi, imaš li ti krv koja nije administrativna? (Ako imaš, onda si romantičarka bez ikakva truna neke prigodne pogrdne...
(pokušaj bijega 13.08. 23:39)

□ ... pogrdne semantike koju su smislili prazni heroji suvremenog tržišta kako bi nam sjebali metafizički višak!) Uf, stvarno si me prodrmlala. Idem si sada skuhati zeleni čaj i misliti o sasvim žitorodnim vinogradima u

kojima, stvarno, između trsova rastu pšenične klice...
(pokušaj bijega 13.08. 23:42)

□ Woa, sviđaš mi se, Pokušaju bijega... Moja administrativna krv kasni na autobus za Zadar. Dva tjedna Silbe. Dugujem ti. (crveno meso 14.08. 10:23)

□ Znam, nadoknadit ćeš. Whoa, Silba, Mrs. Robinson! (Sjećaš se: "I did not wish to stay in York all my life. I wanted to see the world, I would be a sailor and nothing else." To sam ja kasnije, nakon fascinacije Robinsonom, samo malo preformulirao, a ti, koliko vidim, također.) Čestitam na izboru, Silba je klimatski i na svaki drugi način, i kao svaki mogući klimaks, u svjetskom vrhu, a osobito zbog toga jer uništava via negativa administrativnu krv. Nadam se da si ponijela laptop :-), jerbo tamo nema netcafeja... Uzmeš laptop u ranu zoru, odeš na Papranicu, Carpusinu, Traticu, Šotorišće, Pocumarak, bilo gdje, jer svagdje je lijepo, zar ne, i upišeš *nam* jutarnji dojam, zatvoriš laptop, protegneš se i kreneš. Budi oprezna s mekim dijelovima mora, odreži nokte, poludi u iskonu, zavrti nekoliko stihova, i oprezno s prstima kad plešeš užitak, my dear! I tako cijeli dan. Onesvijestit ću se, Silba, Šuma, čovječe! A netom prije zalaska sunca, samo za nas, pliz, odeš do Marinićeve torete, popneš se i mahneš mi, svejedno u kojem smjeru, jer sam svagdje, ti to znaš, i odvrtiš fantastičnu priču o Petru i Antoniji Mauro te njezinoj kćeri Antoniji. Prolaze me srsi, Tristan i Izolda su tek sjena prema ljubavima na Silbi, to su tzv. Silbini srebrni tripovi usred mora, politika brzog crvenila, unutarinja ekonomija mjesečine... Hu, hu, sviđaš mi se jako, Crveno meso. Tako si lijepo napisala riječ "jupić" u onom svom postu, to je

znak da si osoba koja se ne stidi ekstenzivnih deminutiva, (a to je *danas* velika kvaliteta bogate osobnosti!) i koja se ne stidi malog piercinga u nosu kao, ono, kužiš, back to roots... Ushitila si me, utonut ću u čašu ponoćnog crnog vina i meditirati o rubovima, o noćima s tamnim pukotinama bez horrorra. Sviđaš mi se, Crveno meso. Ja nemam potrebu izvoditi globalnu 'macho-figuru' i praviti se da mi se ne sviđa ono što mi se sviđa. (Odjebao sam patrijarhat još u prvom osnovne, a djevojčicama sam vikao za vrijeme velikog odmora: "Hej, partnerice, hoćeš da oderemo jedan spontani gablec?!"; kasnije sam, naravno, studirao integralnu rižu kako u nastupu spoznaje nazivam prigodnu filozofiju palanke kao svijeta i svijeta kao palanke.) Ja imam potrebu izraziti se u skladu sa sobom "pa kud puklo da puklo". Nadam se da nisi zakasnila na bus za Zadar. Uživaj na Silbi, zaboravi dva tjedna na britansku administraciju, zaboravi na nužne količine administrativne krvi, budi krvna slika u skladu s teorijom mora iz *Uliksa*, sjećaš se, prvo poglavlje! Lijepo sanjaj... jer... la vida e sueño... jer ti znaš da kad još nisi bila u Španjolskoj, ti si ipak bila u Španjolskoj, u gradu u kojem je umro veliki frajer, naše gore list, onaj koji je jebeno krvavo kao naš prvi punker "šti-pao hartiju", dok su mali malograđani diskretno njihali francuski konjak u agramerskoj distorziji vrijednosti, bljak, bljak... ludilo! Lijepo sanjaj. Ništa ne može nadomjestiti blage noćne pripreme za crnilo. Dodirni nas, ne boj se jer virtualno je realno, i obratno. Umri na tren, ujutro se probudi i osokoljena snovima, koji su *tvoj* život, vikni prema Barbie i GB: "Ko vas jebe, I'm comin', you rednecks!" Ipak, prije spavanja opusti se aristokratski i sjeti se da si već odavno primijetila da su seljaci uvijek seljaci, bilo gdje na svijetu. Zapjevaj: "No more

rednecks over me!" Lijepo sanjaj. Vino se ljeska u čaši, u njemu vidim lipanjsku krijesnicu kao 'minimal moving' nove izvedbe, hej, sada, u kolovozu, ja vidim u vinu krijesnicu, firefly... To si ti, Crveno meso, ti si krijesnica, ti si Redflesh Firefly. I sviđaš mi se... Koji sam ja frajer, ha... (pokušaj bijega 15.08. 01:07)

□ Jesi... totalni si frajer, Pokušaju bijega... i divno te je čitati, sve te prepletene digresije od kojih se pomalo i ježim... sve dobivaju, kao i da sve igraju... roza suknja na bijelim pločicama čak nije ni na blogu... to je valjda taj metafizički suvišak koji te čini nadosjetilnim... ali ja ću ti opet priznati da me drugi komentar malo zbunio... priznat ću ti to jer si frajer... i jer ćeš znati što s tim... učinilo mi se da si ti jedan od onih koji se razmazuju... znaš tu ekipu sigurno... to su oni kojima su drugi šupljikavi zračni bijeli kruh i ne mogu odoljeti da se po njemu ne namažu... ali ne i da se s njim prožmu... kao... znam da se nećeš naljutiti... kao... daj da ti ja kažem kak s tim stvar praf zapraf stoji... daj da te ja omotam debelim namazom svog posebnog maslaca od kikirikija i zelenog čaja... kao pitaš me da bi mi rekao... Ali onda sam te još malo čitala i još i još... i jesi, frajer si, jer to radiš dobro, pa šta ako se razmazuješ, to je zapravo totalno haj... I kome se može ne svidjeti... mahat ćemo mu sa Torette... Koja nam se trusila pod nogama, spiralna ljepotica s nedavno otkrivenim poremećajem ravnoteže... Ali malo me zbunilo ovo godinu dana... šta sad godinu dana, to više nisu ni četiri godišnja doba "je l' crta tu prevučena ili navučena", ako može godinu, može i tri godine, a može li više od četiri, to je moje pitanje... tako da prolazi pokušaj odgovora, ali dižem prag na četiri... ispod četiri još pretačemo pijesak iz jednog uha u

drugo... možda se to, doduše, ubrzava, ja sam ipak iz četvrte četvrtina 20. stoljeća... možda se tek kasnije počinje događati neka poštena obrnuta proporcionalnost... skraćivanje bitnog vremena... idem si složiti sojine šnicle sanjajući o krvavom steaku ili barem bijelom slatkome mesu škampa pa da nastavimo...

(crveno meso 04.09. 20:05)

□ A to s pokušajem... to ti meni dođe kao da si uložio kviska (ne kažem da ga ja isto ponegdje ne uvaljujem)... kako to razlikovati od manirizma?... ma okej, znam i ja da ne ide bolje kad se radi o autentičnosti (ne vidim ja tu neku dramatičnu razliku, ali neka, kužim da ti je potrebna razlika da bi mogao uspostaviti razliku... autentičnost, stvarnost, to je to... kao da je stvarnost stvarna uostalom... osim kad me opije gusto crno vino)... odnosno to nije to... Onda je ta riječ toliko očekivana... as for pokušaja mimikrije i preživljavanja, ne radi se tu o tome preživljavanju koje ti spominješ, to s mimikrijom ti je više hommage mojim užasno bolnim nježnim godinama... kad sam plakala jer bi neka bakica ispušila tramvaj... i jadan Aurora je sigurno povremeno mislio da se nikad neću izvući... o tom preživljavanju ti ja govorim... otvoriti oči i udahnuti zrak... nekad mi je to bilo neopisivo teško... ne radi se tu o preživljavanju kao otapanju uz televizor i ono buraz očemo na pivu i biljar e u pičku te jebem... tu ti se radi o jednom vrlo specifičnom preživljavanju... o preživljavanju da uopće dođeš u stanje luksuza da želiš živjeti... a ne preživljavanju kao prežderavanju ničim... mimikrija kako te vlastita bolest ne bi prepoznala... trebalo mi je tri života da razvijem kožu... ne ono debeli sloj žuljevite epiderme... nego tek nešto da ne prljam sve svojom krvlju...

najtanji mogući zaštitni sloj... da ne umrem od života... jebiga, sad sam si već počela dizat kurčevi spomenik... A vještice su prave dobre vile... nisam ja potopljene bro-dove doživjela kao neki deponij trauma kojih se želimo riješiti... iako je to možda tako i mišljeno, ali zaboravljaš da su to, taj muzej, pokrenuli pravi romantičari, bivši ljubavnici... hej, Pokušaju bijega, hvala ti na ovim ko-mentarima... baš su lijepi... ma prekrasni su totalno. (crveno meso 04.09. 21:25)

□ Crveno meso, kako je divno ponovno napisati i izgo-voriti tvoje ime! Pomislio sam 'Long time no see' misleći, naravno, na ovaj blog, na ovu skrovitu oazu u kojoj ro-nim dublje od Irwina bez bojazni da će me upiknut raža sumnje, nesnalaženja, straha, bilo čega, i onda se sjetio da se još nismo nikada vidjeli, ili, ipak, možda jesmo... Spominjala si eurokazovce... Dolazio sam na poneku predstavu zadnjih desetak godina pa smo se možda doista sreli, vidjeli, ali po ovim fotkama koje si stavila na blog brijem da te ni tvoji najbliži ne mogu prepoznati :-). Najbolja mi je ona kapica. Vidiš, ono, dolazi Crveno meso na plažu, na kupanje, kao, a cvrčci umiru od smi-jeha. Crveno meso kaže prestanite se smijati, svako ljeto puno je zimskih crtica... Ludilo! Crveno meso, a zamisli sad ovu sliku! Ugledavši tvoje postove počeo sam uzviki-vati tvoje ime i lagano udarati po printeru, scanneru i ostalim dodacima, udaraljke, čovječe, Boris Leiner i Kodo drums. Zar je to loše? Naravno da ne. Radost ni-kada ne treba obrazlagati teškomentalnim hevimental-nim mislima. Osjećam se pomalo... ne znam, kao da sam doživio korizmu depresiju, a sad me puca nešto, ne stidim se to priznati, nešto kao velika navala tihog oduševljenja. Nakon posta od puno dana, najednom tri

tvoja posta... Budući da korizma traje 40 dana, ovo je kao kršenje pravila. Trebam li posebno spomenuti kako uživam kršiti pravila, osobito ako su besmislena u smislu one "praf-zapraf" ontologije?! Nakon što sam vidio i pročitao tvoje postove usred našeg *posta* bez ikakve dublje veze s kršćanstvom, što kriti, malo sam poludio i trčao po gradu, obratno od one poslovice "fucking is better than jogging". Zamišljam sliku kako sam razapet na onom kotaču London Eye samo zbog prekomjernog užitka koji sam osjetio. Hvala ti na tome. Vraćam se odmah, jebiga, moram na WC...
(pokušaj bijega 06.09. 22:24)

□ Uf! Čaj se već ohladio, oriđiđi Ahmad Tea iz Londona, pravi English Breakfast Tea koji sam danas složio u čast tvogrogodišnjeg izbivanja iz Zagreba, a koji mi je iz Londona donijela jedna problematična prijateljica, ali ja ga ipak pijem jer je dobar i jer je blendiran za svako doba dana. Inače najviše volim stari Earl Grey. Uz čaj idu i razne nehajne, uglavnom blage riječi. Prvo, ako dopuštaš, baby blue, mali komentar jednog čudno hlapljivog mjesta. Naravno, nisam mogao ne vidjeti tvoj gornji post o susretu s dragom ti biljčicom koja je možda malo ishitreno zanjekala linearni 'levels-show' 1, 2, 3, etc. Nisam ni ja "šareni goblenić" kojem je sve jasno, ali mislim da te je nepravedno opomenula. No 1, doista postoji emotivno preraščivanje određenih ljudi i pojava (promotri svoju škvadru iz osnovnjaka ili iz srednje, osobito one djevojke koje već imaju djecu, i vidjet ćeš da je to jednostavno istina - naime, ako i ti nisi rodila, a imaš, recimo, neki cilj koji nije mitska slika 'family again' i prokreacija, nego nešto jače, onda nužno prerastaš njih. To ne znači automatski & instant da je to tvoje kvalitet-

nije od njihovog stajanja 'vo mesto', to samo znači da razine (levels) postoje i da se ti penješ, ukoliko se penješ, dok oni stoje ili se vrte u kružnici tople obiteljske sreće, što, ponavljam, ne mora biti ništa loše. No 2, dokaz gornjoj krhkoj izvedbi svakako može biti teorija čestica, teorija svega (theory of everything) te biologija sinapsi (koje brže odrastaju u skokovitim egzistencijama posvećenim samo jednoj jedinki, da se tako paradoksalno izrazim), itd. Ako kao čovjek koji već dvije godine studira te razine mogu preporučiti dvije divlje literarne jedinice, onda evo ih: *Parallel Worlds* by Michio Kaku i *Fenomenologija percepcije* M. M. Pontyja. Ovaj divlji mix nakon jednomjesečnog studija iznjedrit će puno gibljiviji zaključak nego što je to učinila tvoja, vjerujem, dobronamjerna biljčica, a to je: linearno ne isključuje kružnice, i obratno, kružnice ne isključuju linearno. Da bi linearna prepoznatljivost bila moguća, kružnice se predivno vrte, ljudsko biće raste linearno iz tog kružnog toka, itd., etc., tako da oni koji zadržavaju jednu razinu bojeći se, recimo, prijeći u višu, nužno se sabiru kao lijepi talog od kojeg zapravo kružnice žive.... Kad dođe vrijeme više o tome... Nastavljamo noć u crvenim tonovima... (pokušaj bijega 06.09. 23:59)

□ Ovo će biti bogata noć, drago Crveno meso. Prije nego nastavimo s London Eye vrtnjom, evo nekoliko riječi. Cijeli dan bombardiraju moju olimpijsku osamu (to se samo tako kaže :-)) jednim slučajem silovanja, a u odlomcima koncentriranog konzervativizma nekog novinara iz Nacionala; u mailu jedan uznemireni prijatelj šalje mi sljedeće retke zbunjenosti i ogorčenosti: "Jesi li vidio novu demonstraciju uskoće (raz)uma onog novinara koji piše o silovanju? U novom Nacionalu pokušao je jadnik

dokučiti kako je moguće da silovana djevojka ne mrzi svog "otmičara i silovatelja" (to čudni novinar misli da je on otmičar i silovatelj), nego curka čak kaže "John nije zvijer" te da su imali nježan odnos. I tako, taj novinar pokušava konstruirati "dublji" razlog zbog kojeg je ona "zavoljela svog silovatelja" (Andrea Dworkin) pa trabunja o tome kako su se i mali znakovi pažnje "otmičara i silovatelja" njoj činili velikom dobrotom, a zapravo je njezino iskustvo strašnije od onog zatočenika konclogora. Vjeruješ li u ono što upravo čitaš?" Razumijem frenda, borbenog intelektualca nijansirana duha, i pokušao sam mu u odgovoru objasniti da taj novinar sigurno nije čitao Andreu ili, recimo, divnu Camille Paglia, da jednostavno nema pojma o tananim stvarima "počinitelja i žrtve", o divljanju feromona, o bazičnoj kemiji organizma, o moralnoj nadgradnji, odnosno discipliniranju te iste kemije, te da on samo izražava jednokratnu uskost vlastita konzervativnog bića u jednokratnoj mainstream-kolumni i da može, moj frend, slobodno zanemariti stavove koji su nazadniji od stavova naših baka & djedova, itd., etc. Inače, Crveno meso, čitajući taj, inače veliki mail mog frenda o konzervativnom umu novinara, naravno ne samo onoga koji je napisao taj tekst nego većine njih, naglo sam ogladnio i donio konzervu lososa na stol. Tamaneći taj leš pun Omega 3 kiselina zamišljao sam, pun intelektualne znatizelje, lice krhke vegetarijanke kako čita moj haiku (povremeno nešto i napišem!) o paradajzu: **Živo sam biće/tvoj ugriz je moja smrt/rajska krv otječe**. Usput sam brzo pravio bilješke o toj mojoj pjesmici na marginama isprintanog prijateljeva maila i zamastio lososom papir, ali, znaš ono, Crveno meso je krivo za sve :-)), usvinjio se totalno te, evo, nakon što završim bilješke i noćno umivanje vraćam se

Zagrebe tebi. London Eye se sporo okreće tako da se ekipa može easy izmjenjivati u gondolama tijekom cijele vječnosti pa recimo još jednom stihove mojega haikua i sunovratimo se u ono naše. A ono naše je ona tvoja tu-robna, ali lijepa prispodoba sa šupljikavim (super riječ, that's my girl & so on!) zračnim bijelim kruhom i onima koji ne mogu odoljeti da se po njemu ne namažu, ali u isto vrijeme oni su u fijasko blue feelingu - ne žele se njime prožeti jer se, i to je moguće, boje te igre prožimanja. Ali riječ je sada o meni i tebi. Ja jesam od onih snažna namaza, priznajem (iako se ne mogu prisjetiti da znam tu ekipu o kojoj ti govoriš, ne mogu se sjetiti niti jednog tako jakog namaza :-)), jer sam totalni frajer, rekla si ti kao totalna frajerica, diskretno umnažajući moju pretpostavljenu nemoć prožimanja ili, bolje, *pristajanja* na prožimanje. Također si dobro osjetila da se ja neću naljutiti (svaka ljutnja je kontraproduktivna) jer, da malo slijedim onaj fajl s kružnicama 'biljčice' šireći "krugove koji se šire" (Rilke), ja rastem linearno "level 1, 2, 3" kao namaz, gust kao pekmez od staromodnih šljiva i, iako namaz, promatram Druge kao nedovoljno šupljikave, kao one s premalim šupljinama. Hej, Crveno meso, zamisli da se zabunim pa da ih krenem namazivati takvom gustom, paranoičnom ljepotom. Zagušili bi se. E, a sad, buraz, ono, ovo, (kad smo već kod Velebitskog piva, hajde da se upoznamo u toj pivskoj sličnosti: dakle, ne samo da je travnato te podsjeća na okus zelene padine sa žutim otkosima sušena sijena nego podsjeća, kako dobro primjećuje V, na zamućenu vodu daleko od izvora) radi se o tome da sam ja prerastao još na trećoj godini faksa tu poetiku punjenja šupljina (iako, priznajem, ta poetika odgovara personalnoj oholosti jakog intelekta u pubertetu koji katkada dugo traje, a ta oho-

lost, budimo brutalno jasni i iskreni, jer nema feedbacka brzo dosadi!) i žudim isto takav namaz kojim bih se, u slučaju nalaženja, prožeo. E sad, moje drago Crveno meso, ako se zgodi (znam, ovdje zvučim ko Heidegger kad ga je pukla nacistička strast tekućeg Dasein), odnosno ako se zbude, hej, namaz iste gustoće bez tog prekrasnog kruha punog kaverni, e onda ću valjda prevladati strah od praznine. Ako si to ti, rado ću pristati i na blind date (pokušaj bijega 07.09. 02:08)

□ s tobom nakon kaj se vratiš iz Londona, ako se vratiš :-) Takva je trenutna situacija jer se ne poznajemo, makar pri toj pomisli na naš susret umirem od strave, zebnja mi leđi krv, strah me obuzima. Previše sam frajer da ne bih priznao ovu svoju slabost, svoj strah od potpuna predavanja, a u tome me sokoli i hrabri stavak iz, čini mi se, *Skrletnog slova* (The Scarlet Letter) Nathaniela Hawthornea koji kaže, parafraziram, da odmah treba pokazati ono nešto najgore u sebi po čemu se to najgore može prepoznati... Zbunio sam se želeći dohvatiti smisao... a ne mogu naći knjigu u ovoj ludnici od 4, 5 soma knjiga pa da pošteno citiram katkada čvrstog Nathaniela. Ipak, činjenica je da srećem slabe namaze. Kruh je inače dobar. OK, možda sam pretjerao s onom jednom godinom, a vidim da se i inače pomalo gubim, tonovi su mi nejasni ili preglasni, umro sam noćas od ljepote punog Mjeseca, sroza sam se na dno od neposrednog sviđanja tvoje osobice. To je lijepo, ali nepouzđano. Kao i ona nova spužvica za suđe: zamisli, na njoj piše "Logos"! No, ipak, činjenica je da otkad sam tebe upoznao na ovom virtualnom, ali itekako stvarnom mjestu, radim blistave pizdarije. Drago mi je što si ljestvicu romantizma podigla na četiri godine, ali, mind you, to je

stvarno puno, iako, to i meni ostavlja puno prostora :-)
Ajmo to postaviti ovako: romantizam kao intenzivni, dostojanstveni život na dijamantnom rubu zahtijeva oštre brze rezove, pa zato: učinimo ih! Rez od akademske sredine, cut, rez od uhodane prakse **udruga, ekipa, grupa** bilo koje vrste, cut, rez od svega onoga o čemu jedino i mi ne odlučujemo, a jedino blaži, manje zahtjevni, takozvani higijenski rez kad je u pitanju nešto što postoji na bilo koji način izvan naše volje (obitelj, spol, boja kože, boja očiju). Zamišljam tvoje oči kao plavkasto sive s crnim pjegicama, rekoh zamišljam kad, jebiga, ili imaš naočale ili si turbo udaljena kao na onoj piazzii itd. (Primjedba: U smislu naznake ipak krnjeg romantizma u akademskoj sredini, Camille Paglia je romantičarka, a Judih Butler nije; Slavoj Žižek jest romantičar, a Michael Hardt nije, in tako naprej!). I kaj sam ono htio reći? Pa to da ćeš zajebat sve u smislu SVE unutar najviše 4 godine, a ako ti to u tom roku ne uspije NIKADA nećeš dosegnuti kružno-linearni tok uspinjanja 1, 2, 3, što je sukus romantizma. Ako ipak uspiješ, Crveno meso, bit ćeš prva kojoj je to uspjelo. Ljudi u kružnici brzo stare, a opet, bez kružnice, ne mogu postići linearno razbojništvo uspinjanja. Smijem li biti banalno jasan pa reći da se ovdje, u romantizmu, ne radi o protrčavanju ispod duge i čarobnjaku iz Oza i slična boza, nego se radi o dosezanju one autentičnosti koja će si radije prerezati žile nego da bude neromantična, obična na dosadan način ritualnog odlaženja na tržnicu Dolac s tugom u očima, s nostalgijom u venama. (To, naravno, ne moramo brkati s uvijek NOVIM odlaženjem na Dolac, got it!?) Mirno teku rijeke, tiho teku crvene noći, ruska stepa je daleko, ruka mi se mašila uređaja raznih da pustim omiljene tonove jebeno guste glazbe, ali onda

sam se sjetio Johna Cagea i tebe, Crveno meso, i ostavio tišinu koja je glasna kao crvenilo jednog dokumentarnog filma o napadu na New York, a koji danas nisam odgledao do kraja... E, a sad sam opet gladan kao onaj losos koji brije uz vodu slijedeći svoju narav, sudbinu, žutu popudbinu... pa si idem složiti jako odgođeni "midnight snack"... ne, ne sojine šnicle, koje imam negdje na dnu, nego "krvavi steak" (crveno meso) na maslinovom ulju, molim, posipan kaduljom, molim, i s malo vrijeska čiju su čuvenost pronijele britanske spisateljice, a sve to zato jer sam nabrijani romantik bez one spike, buraz, e u pičku te jebem... dakle, ne furam se **na** nego **jesam**... ili barem to mislim osokoljen tvojom snažnom prisutnošću koja je shvatila toplinu... Pa da nastavimo s London Eye, a s osećanjem da će sloboda umeti da peva kao i mi romantici, sužnji slobode, robovi lepote.
(pokušaj bijega 07.09. 03:06)

□ Fuck, bijesan sam kao cikla. Znaš kaj mi se dogodilo?! Totalna katastrofa. Nakon steaka, kada su mirisali leševi po cijelom plejsu, napisao sam dvije stranice teksta, to jest gusti tekst o epidermi, mimikriji, vrlo ozbiljan i koncentriran, a koji sam napisao kao sasvim nenadano suosjećanje s tvojim prošlim, proživljenim, a kao svojevrsni odgovor tebi, i taj tekst, drago Crveno meso, sam - valjda uzbuđen jer sam obuzet noćnim zbivanjima s tobom - neoprezno dilitnuo. Pokušat ću nešto nemoguće: sutra/danas napisat ću po sjećanju ponovno taj tekst. E, sad, odmaknimo se od surove stvarnosti izgubljenog teksta (nisam ga uspio vratiti cijelom skalom kompjutorske magije!). Lijepo se igramo, tako mi stotinu potonulih brodova! (No hard feelings, izgleda da se malo zaljubljujem u tebe, ali zar je to zločin?!) A to je zato jer

smo djeca. Mali princ i dječaci iz Pavlove ulice su goli kurac za nas. (pokušaj bijega 07.09. 04:49)

□ Sanjao sam multimediju vlastite gluposti, ono kako mi na očigled bježe dvije stranice teksta. Hej, koji sam ja idiot! Zbog toga odmah po buđenju u cik zore odlučio sam se kažnjavati pa sam gledao čudne emisije na raznim kanalima. To je bila kazna, ali ne dovoljna pa sam odlučio pojačati kaznu te se uključio u Larry King Live na CNN-u. Crveno meso, to je tek bila kazna! Slušao sam i gledao oko 7 minuta užasno ljepljivu Vanity Fair priču o the Poznatoj obitelji glumaca. Ta mučna puslica od "story" ukratko je ova: The New York Post reported on Wednesday that Vanity Fair magazine has landed the first photos of Silly-Billy, the baby born to actor XY and actress XY last April 18 and who has never been seen by the public, although family friend says she is "beautiful." Prestrašno, zaključke izvedi sama. Nakon sedam minuta ekstremnog mučenja u svijetu spektakla prekinuo sam ga smatrajući da sam kažnjen dovoljno i za neke grijehе iz osnovnjaka, čovječe! As for moćne teme o sukladnosti različitih tipova epiderme i mimikrije, možda je bolje tako kako je ispalo. Znaš onu narodnu, svako zlo za svoje dobro. Sad je jasno da ne moram uskrsnuti te dvije stranice. Sad mi je jasno da o tome moram još razmisliti, one dvije neoprezno izgubljene stranice previše su bile **opće** za onu tvoju patnju "preživljavanja da uopće uđeš u stanje luksuza da želiš živjeti". Ne znam, Crveno meso, nikog, doslovce nikog od mojih prijatelja i poznanika, tko je nešto slično proživio. Također i mene je, na sreću, mimoišla ta bol. Vjerujem da bih se na tvom mjestu raspao kao trula lubenica. Teško mi je i zamisliti što si sve zapravo prošla, stoga dajmo si još

vremena da razmislim o tome, da pokušam još malo osvijestiti moje nenadano suosjećanje s tvojim prošlim i proživljenim, naravno bez ljepljiva nametanja tog suosjećanja. Londonsko oko se sporo okreće, ali uvijek jedna gondola, ona moja, dođe na vrh s kojeg se lijepo sve vidi. Kad se to dogodi, napisat ću ti svoje mišljenje. Idem se sada baciti u zelenilo svojih istraživanja. Za ručak imam salatu od rajčica, običnu vulgaris s puno maslinova ulja... možda puknem kupić integralne riže... uz ručak sanjat ću tvoju londonsku rapsodiju i maštati o svojem novom odredištu... Uskoro možda i ja putujem, ovog puta na sjever sjevernoameričkog kontinenta... Znaš one blage nijanse "northern exposure" koje imaju najljepše sjeverne zore... Kao i uvijek pratit će me krikovi Emily Dickinson... Moje tijelo će imati svoju geografsku putanju, OK, ali ovo mjesto bit će moja trajna i nenametljiva fascinacija tobom, Crveno meso!
(pokušaj bijega 07.09. 14:23)

□ Biježe najljepšezeleniji, znamo se... prvi kvalitetan razgovor smo vodili s mojih slatkih 14 ili 15... ali ti ne možeš moje lice povezati s mojim imenom, ni obrnuto... i nikakve ti slike ne bi mogle pomoći pritom... trebale bi mi obje ruke da ti pokažem koliko smo se puta upoznali :-) ... ali ovako je uzbudljivije ionako... postoje mini šanse da se ipak ne znamo, što bi me malo i razveselilo jer bi to značilo da vas ima bar dvojica *bogatonamaznih, barem u verbalijadi*... "što sam ja proživjela"... sad me prerezalo jer to inače totalno mrzim... to kad patnju nosiš ko značku i baš si predobar zbog toga, to je super šit. Pa mi je malko žalno zbog te ispovjedne proze gore, omaklo se... ništa ja previše nisam proživjela, više je nešto *živjelo* u meni od kajaznam desetice-dvanaestice

pa do osamnaestice-dvajstprvice, možda je to samo bila neka kemijska neravnoteža, neki protoni su krivo skrenuli, neke tetive su imale loš dan i ja s njima. Sad sam čista, preživjela i ajd čao, ko te jebe nesretnice. Samo me ponekad uhvati, hoće li mrak da se vrati... i ostali loši stihovi. Ali preživjeti će za mene uvijek imati pozitivno značenje. A to s onim slučajem silovanja i konzervativnog novinara: nije puno nevjerovatno zašto takvi događaji rađaju najgore osvrtne bananalije, pa to je ko ono rat pa patriotizam, nepogrešiva jednadžba. A za Silly-Billy, malu curicu poznatih glumaca, boli me jastuk na koji polažem obje strane lica pa tako i uvo, ko i tebe uostalom. A ovo sve drugo što nisam odgovorila, hoću, hoću... kad me uhvati da hoću jer ovdje, baš ovdje (a ne barem ovdje nikako barem ovdje) želim raditi samo ono što zbiljak hoću... Veliki maslačak za tebe, Pokušaju bijega. (crveno meso 09.09. 20:08)

□ Četiri koktela (dva tirkiznoplava i dva narančasta) i jedna stela, aukurackojeodvratno pivo, docnije i osjećam se fiju. Gdje smo ono surfali, suncokrete najdraži? "Cvrčci umiru od smijeha"... bit ćemo paprenasto slatki, jer je ovo tako divno divno divno... i btw... ja ti nikad ne bih rekla "pazi"... nema ništa opasno... baš ništa nigdje... s plavim i narančastim koktelima ili sans njih... dozvoljavam, baby green, ali biljčica je, ipak, bila malčice u pravu... što ne znači da ti nisi... nismo pričali o ljudima iz osnovnjaka... pričali smo o snažnim ljubavima koje ne mogu da ne traju forever, puno poslije nakon... tako da je moje bašsamtoprerasla bilo naivno... jer ne možeš prerasti velike ljubavi, velike ljubavi su velike potrebe... velike potrebe su velike rupe... velike rupe... ja ne znam želim li ih zakrpati... family again i prokreaci-

ja... whatever, to ti ja na to kažem... meni ti je sad film paralelna monogamija... paralelna monogamija je više-kanalna ljubav... ali tako da je sa svakim kao da je jedini... ne kao... već jest... priča se o ljubavi kao da je to nešto što ima neko jedinstveno značenje... a ne možeš voljeti nego baš neke ljude i voljeti ih baš kao te ljude... zato bi svaka ljubav, mislim, trebala imati ime baš tog nekog, jer svaka ljubav može samo biti kao on, može biti on, i svakog možeš voljeti samo s onim tko on je... ili tko želi postati... tako da family no family, ne znam, nije mi to kriterij nadržavanja ili nerasta (simpatična riječca)... (crveno meso 10.09. 00:39)

□ Camille Paglia... ovo će sad biti kao Salzburg marzipani... ne namještam ništa, tako mi italicsa... ne slažem dobroskrojene komade... pisala sam neki tekst o toj vozačici vlastitog auta :-) ... o *Seksualnim licima* uglavnom... nije li to baš onako... onako (crveno meso 10.09. 00:44)

□ Kružno linearno četiri godine... ako uzmeš kao aksiom paralelnu monogamiju to drži vodu... neprekinute beskonačne odnose... ako mene pitaš, bezvremenski odnosi jedino vrijede... i time ne donosim nikakve vrijednosne sudove... vratit ću se opet istoj naivnoj tvrdnji... kako može da je bila ljubav pa da onda nije... ne može, ne može nikako... to mogu samo sitne duše i uplašeni *žanr* ljubavnici... volim te jer si mi cura, ne volim te jer mi više nisi cura... ma odjebi čovječe žanrovske ljubavi... ladične ljubavi... sve ljubavi traju i traju... chez moi nema rezova... uglavnom ih nema... osim ako nije bio neki... onak... šupački sjeb... a meso mora priznati mogućnost šupačkih sjebova... inače, kad nije tako, kad je

pravo... onda je endless wireless pretapanje... možda je to samo sentimentalizam. Četiri godine, zato jer tek nakon toga možeš vidjeti mogu li *oni* izdržati. Oprosti mi, bijeli divlji kornete, pijana sam i malo brljam... ali ničeg tu nema čeg ionako nije bilo :-)
(crveno meso 10.09. 00:58)

□ Super mi je ovo kad se probudim, pročitam noćno plavonarančasto mrljanje pa skužim da "tako da" stavljam između dvije potpuno nevezane stvari... obojila sam dlake na rukama tako da je krastavac poželio izaći iz staklenke... jao i ćelavo... (crveno meso 10.09. 10:14)

□ Nemoj mi samo reći... Pa prvi pravi razgovor s tvojih 15 vodio sam upravo s tobom, ja kao onaj napaljeni četvrtaš u Križanićevoj... Hej, Mateja, jesi li to ti skrivena iza ove mimikrijske babuške Crveno meso? Ako jesi, odmah mi odgovori na pitanje zbog čega smo mi ono zapravo prekinuli? Nakon tog odgovora možemo se, kao u veličanstvenoj saborskoj proceduri, zapitati zašto si mi, huljo, uništila početak veze s Nikolinom... E, Mateja, a ako ovo nisi ti, onda nastavljam svoju intenzivnu, a mjestimice, nejaku korespondenciju s mojom dragom koja se zove Crveno meso-Always Today. Najdraža crvenomesna strukturo, hiperdrago Crveno meso, ako si ti - ti, a ne Mateja, onda ti mogu kazati da sam s Matejom vodio takav ozbiljni razgovor i da je ona tijekom istoga prijetila kak će upisati filozofiju, da je imala sličan, tobože lost in space, govor u danima srednje, a prožet atmosferom visokog traganja u sebi i za sebe... A ako sam s tobom vodio takav razgovor, onda je to SF+Fantasy ne zvao se ja diskretna asfaltna mrvica. Jer, iako su tvoje fotografije na ovom blogu oskudne info-potencija-

lom o izgledu tvoje blagoslovljene osobe, ne mogu se sjetiti te tvoje puti koja me pozitivno uzbuđuje... Inače, čak mislim da mi je nešto slično rekla Mateja glede *verbalijade*, ocjenjujući moj krhki tadašnji ego, koji sam već od dječjeg vrtića diskretno, ali uporno žbukao idejom govorenja "res, res, non verba", a sve popratio bih epskim slapovima s Nijagare! E, sad, moja divna crvenomesna rotkvice, palim se na crveno, a usput pitam skromno pitanjce: insinuiráš li ti, nesretnice, da bi čovjek "bogatonamazni, barem u verbalijadi" možda mogao ikako biti slabašan u ostalim modusima ljudskog izražavanja? Ili, oh nemoj mi to reći, tako ti sablasnih laptop-Mac-monitora, da više voliš skromni intelekt koji duboko osjeća iznenada uskrslom *emocionalnom inteligencijom* i koji riječima ne može izraziti najbanalnija ljudska zbivanja?! O, srdžbo mi boginju pjevaj, i reci, divna draga sabrana koktelizirana Crvenomesna, ne implicira li tvoj italics o verbalijadi nešto negativno, neki nedostatak? Tako mi kurziva, ako je tako pa objasni, nesrećo, zašto bi to bio nedostatak, zašto *bogati namaz* persone ne bi bio uvjetovan sinequanon i posjedovanjem verbalne vrsnoće viktorijske u svakom smislu? Ha, ludička ludice! I na kraju ove zbunjene pitalice, zar te možda više pale insuficijentni dometi face s placa koja na urbanim festivalima današnjice producira svoje siromaštvo duha kao prednost koja je u skladu sa zimogroznim duhom big-brother epohe?! Nemoj, oh nemoj mi reći da poštuješ glupe nespretne frajere koji tu i tamo kao kokoš ubodu neki "touch of reality" kao, na primjer, još neuhodana ideja interaktivnog plesa u kružnicama djetinjstva! Priznaj da voliš ekstremno inteligentne, ekstremno nježne & ekstremno tople frajere koji mogu zapaliti čak zametak frigidnosti u tvojoj kosi! Nego, vrati-

mo se našoj lijepoj stvarnosti na ovom blogu. Tako je, na ovom blogu ti možeš raditi što zbiljam hoćeš pa u tom smislu čekam i tvoje žešće uzlete prema meni, kaj je i normalno, ne! A riječ je, naravno o koktelima u kojima se nalazimo i gubimo istodobno; dva tirkizno plava i dva narančasta daju četverbojni put u Hari Krišna izlet... Volim te oponašati, crvenomesna rapsodijo moćnog crvenila, u onome... Evo, i ja sam nešto složio pa da vidimo... Nazovimo ga... (pokušaj bijega 13.09. 22:26)

□ Mi se ne znamo!!! Mi se stvarno ne znamo!!! Pa ovo je divno!!! Ne, ja nisam Mateja, nisam ni blizu, nemam pojma tko je to, i sigurno ti nisam uništila nikakvu vezu s N ili bez N. Prekrasno. Sad možemo normalno dalje. Verbalijada je bila mišljena najpozitivnije moguće, a italics mi je zapravo pobjegao, a onda mi se nije dalo brisat post i opet ga stavljat da bi bilo bez toga, osjetljivo jedan. (crveno meso 13.09. 23:16)

□ Priznajem sve!!! Volim takve i samo takve frajere!!! (crveno meso 13.09. 23:19)

□ ... nazovimo ga "Camille Paglia", crvenomesno žutilo koje se gura po našem hemoglobinu obnoć i obdan, haj, haj, haj... Hej, crvenomesna moja nova ljubavi, s naglaskom na seksualno crveno & crno, kažeš da si pisala neki tekst o toj vozačici vlastita automobila, i to o *Seksualnim licima* uglavnom. Pa jesi li samo pisala ili si napisala, fuck, taj tekst? Sorry na tako intimnom pitanju, ali ovi kokteli prisnost čine još prisnijom, ma znaš već iz iskustva :-), i kao oni poticajni kolačići našeg dugometražnog francuskog prijatelja teku, teku niz grlo kao duboke spoznaje, ali i kao mali grimizni poticaji

mesne privrede... Sjećajući se tvoje tvrdnje da sve ljubavi traju i traju bez rezova... pokušao sam maloprije vizualizirati tvoje seksualno lice, seksualnu personu, posluživši se sljedećim dostupnim fotkanim rekvizitima na tvom blogu: viza-cipelice, vitko božićno drvce-figura plus tvoje skandalozne usne i čvrsti nosić te ljubi-meobrašćići koji vire ispod neprobojnih tamnih stakala tako da se ne vide zanimljive, možda blazirane, dvojbe u tvojim očima koje izazivaju svakodnevnu opasnost strastima napučenih brzih bijelih vozila u meni... Gledao sam tvoje usne i pokušao ih spojiti s tvojim nogama u cipelicama koje su dobile vizu za GB, bjesomučno bacajući pogled na simpatično božićno drvce, to jest vitku mrvicu, lijepo-trapavu figuricu, tobože nehajna stava, a s patkica-stil and rythm & blues tvojih nožica koje, evo, u ovoj ukupnoj slici izazivaju već tridesetak minuta moje abdominalno ludilo... Spajam te iz svih dostupnih, vidljivih dijelova, virtualno crvenomesni erosiću, uh... I, evo, maloprije, pretvorio sam se sav u strasno bijelo odijelo iako non plus ultra redflesh body, kao bijela pijavica nadvio sam se nad svijet koji je nakratko nestao... Hvala ti, dušo, vrijeme je za čašu vina i keksiće... A taj tvoj film "paralelne monogamije" i "višekanalne ljubavi", uf, u mojem razredu zove se ipak preciznije, dakle zove se "uobičajena poliandrija" :-) Crveno meso, silno te volim zbog toga pitajući se znaju li paralelni parnjaci tih višekanalnih ljubavi za tvoj program poliandrije koji se rimuje s onim mojim poligamije? Pitam se, zna li spomenuti R, s kojim si tamanila ukočene škampe na Silbi, za svojeg paralelnog prijatelja X, i obratno, zna li X za R? (Pitam te to zato jer na ovom ljubavno-kemijskom području ne funkcionira ona čuvena simfonija "Ako P, onda Q".) Tako mi nerasta (simpatična riječca, slažem

se!), ako je tvoj odgovor na ovo moje gornje pitanje pozitivan, onda si ti u sferi onog najboljeg koncepta beskompromisnog romantizma kojeg zagovaram od početka ovog našeg poznanstva na tvom blogu i koji na moju radost naginge crvenomesnim nijansama. Divlji korneti slažu se kao tople cjepanice za zimu u kojoj ćeš morati izbjivati iz onog plejsa u kojem, bastards, ne griju od 10-5, a onda ti još kao evening meal serviraju ledeni čaj u 17h. Jebote, zamisli tu sliku! Već prvi dan čim sam stigao na Otok rekao sam svojoj landlady da mi evening meal postavi nasred hranidbenog stola kad ga spremi, a da ću ga ja - pa taman došao kući u zoru ranu - staviti u mikrovalnu na 1 min i pojesti ga s tekom. Landlady je neodoljivim britanskim osmijehom, malo iskrenijim nego što je onaj trgovački Pevecov, rekla: OK, it's up to you. Your desires, my pleasure. And now, vodka & juice! (Eto, kakva sjećanja bude tvoji kokteli, Crveno meso, royal flesh :-)) Jes, tako mi Rikarda Lavljega Srca, moja Landlady drmala je svakodnevno po najmanje pet tih jednostavnih mješavina i neprekidno u smijehu vrcakavo trčala u vrt, u drvenu kućicu u kojoj smo u rijetkim slobodnim trenucima gledali zajedno neki film komentirajući scene i razvaljujući se od smijeha po plećenim smeđim stolicama iz Indije... Kaj sam još ono htio reći? To da je sve lijepo, da je sve kako treba biti, da je ovo mjesto apsolutno zaštićeno, ovo je naše skrovito mjesto koje nitko ne može razumjeti, a ako ga još s vremenom podebljamo dodatnim kremama nitko ga nikada i neće shvatiti. Hvala ti na još jednoj večeri u dvoje... Ovo je dan kada sam maloprije sam sa sobom i sam s tobom bio spori & lijepi trgovac srebrom... I dok čekam tvoje odgovore naša interaktivna srebrna zdrava hrana bit će, biliv mi, bolja od svake soje, od svake nostalgije

za neverending potopljenim brodovima, jer onaj tko je shvatio višekanalnu odvojenost istodobnih ljubavi, shvatio je da je distribucija srebra svakodnevna pojava na ovom blogu bučne tišine... Čekam tvoje odgovore miran kao Srebreni Bijeli Buda... Super mi je kad se probudim ujutro i kada je moja prva misao ti, Crveno meso, endless wireless pretapanje i lagani "taking over", i još: moja druga redflesh-misao jest kako te steći zauvijek, a nikad te dokraja ne posjedovati... kako bi sadašnjost, kao danas, zauvijek cvala... Cvijete najdraži, poljubi me danas prije spavanja... Sad idem obojiti još jednom krastavac crnim vinom... zamišljajući kako jedem keksiće s tobom kad se vratiš nakon tristo godina samoće. (pokušaj bijega 13.09. 23:36)

□ Uf, Crveno meso, i meni je drago da nisi Mateja, tako sam se sada oduševio da sam si složio jedan jaki nescafe classic. Tada, u srednjoj, Mateja je bila jako *komplicirano* biće, u osnovi vrlo drago, ali jako komplicirano. Tek sad, pazi sad ovo!, uz strogi pronicljivi nescafe skužio sam da dok sam ja polako festina lente pisao nastavak posta i meditirao o tebi, Crveno meso, da si se ti, Crvenomesna & Cvjetna, javila i raspršila moju sumnju. Crveno meso nije Mateja, Crveno meso nije Mateja, vičem i skakućem po sobi amo-tamo, magla se lagano diže, tvoj London se budi. Danas će biti veliki dan. Pozdravlja te tvoj Osjetljivko ponirući duboko u izgubljene prijevode s crvenomesnog na crvenomesno... (pokušaj bijega 14.09. 08:16)

□ Sokom od brusnica u čaši koji pomaže protiv tegoba urinarnog trakta (odjebite lešinari marketinški, nemam urinarnih tegoba!) otvorit ću ovaj zbulet. Tell you what,

PB, i meni je drago da nisi onaj za kojeg sam mislila da jesi. Nije da tog nekog ne bih voljela sresti ovdje, ali i on je malčice kompliciran. Zapravo, kompliciran je kao klor. Nego, znala sam da ćeš postaviti pitanje o istini: a zna li vunica da se vestica plela i s drugim iglama? Neka, nije da si predvidljiv, to je najlogičnije pitanje. R, nažalost, ne želi znati. Jako ne želi znati, a ja nisam od onih koji silom razvaljuju vrata kako bi u podstanarske stanove zabijali kolčeve svojih ideja i svog vidikovca. Ali zato ja znam sve o J, jer ja to, kao, mogu podnijeti. Što je istina. A intenzivna Kamilica je u pravu ponekad, a ponekad... (jesam, napisala sam taj tekst, cjepidlako otočna, i objavljen je protiv mog znanja u jednom slabo poznatom i još slabije dostupnom časopisu, što je jedina dobra stvar u toj priči). S druge strane A zna za R, ali ga iskreno R ni najmanje ne zanima, jer su njih dvojica ko onaj krastavac i dlaka iz prijašnjeg komentara. Ja znam za G i za još dosta slova u A-ovom impresivnom albumu, ali mi je do toga stalo koliko i A-u do R-a, ponajviše zato jer je A, usprkos nadnaravnoj ljepoti, od prilično tankog materijala i otpuše ga svako malo žešće strujanje sirup-koncentrat razgovora. I nažalost, mislim da je to u svezi s tom nadnaravnom ljepotom, mrzim kad se predrasude pokažu opravdanima. Ono kad sam napisala da volim takve i samo takve frajere kao što si ti, lagala sam ko prava pička, volim svakakve, ali samo je s takvima kao ti pravo dobro. Neka ga, još stupnjujem (stupnjevam? stepenujem? ništa od navedenog!), dobro, još nisam ona prava. Tako da višekanalna ljubav (ne, to nije poligamija, pogotovo ne razredna poligamija, božemeprosti, hajde šapni mi na uho zašto), ovakva u kojoj sam se našla, nije vrhunac mog životnog zlatnog reza, nego ipak samo jedna kružnica na kružnom putu. Za

pravu višekanalnu ljubav, bojim se, traže se daleko žešći igrači. I to baš po tome što si i sam spomenuo. Po istini. Ali znaš šta je, Pokušaju bijega (gdje ti to bježiš?), to je da me i ovaj naš, premdak lijep odnos počinje malo zavlačiti na neravnotežu iz prethodnog opisa moje višekanalne ljubavi. Želim da i ti imaš blog, kako bi naša komunikacija dobila na višekanalnosti.

(crveno meso 15.09. 18:16)

□ Svi Brook, Brook, ajde, dođi, kaže škvadra, kaj si takav i tak, bil bu tout London i tak. OK, kažem ja sam sebi u strasnom nastupu naših ovdje i sada, tvojih i mojih, zauvijek fascinacija, kažem sam sebi prisno i sentimentalno kako je Crveno meso povezana s kazalištem (koliko sam shvatio ovdje na blogu), ziher će to gledat pa odi i ti u London pa ćete biti, pazi ovamo, povezani zajednički viđenim slikama na pozornici. I odem jučer. I što vidim? Vidim nešto od wannabe predstave, a zapravo neku udžbeničku skicu, neki skeč, whatever, bolje da ne pričam... Tema je *ozbiljna*, ali je to ipak neozbiljno kazalište... A svako ozbiljno kazalište **jako** završava našu lutajuću krhkost istodobno noseći pomutnju u našu recepciju, dinamizira je raznobojnim problemskim bombicama koje ne možemo odmah pounutriti, pročišćuje percepciju prostora predstave, zamagljuje voće & povrće o kojem smo, do te predstave, mislili da znamo sve... Ali, pustimo to, loše predstave kao i loše započete ljubavi treba što prije potisnuti u kompost na kojem niču kvalitetne gljive. Hajde, draga, sad već mogu reći najdraža, hajde da se vratimo našoj drami, to jest radnji. Ajmo prvo ono praktično na jutarnjem praktikalbu. Prvo, čuj, možda sam malo piglu, ali kako bi naša komunikacija dobila na višekanalnosti ako ja otvo-

rim blog na kojem neće **ništa** biti osim ove naše korespondencije?! Naime, prisjeti se što sam ti napisao 13. kolovoza: "Elem, zelen, proglasim ti ja jučer sam sebi rođendan i odlučim se za, kako sam mislio, uzaludnu stvar, to jest da nasumce surfajući blogosferom naletim na blog koji je istodobno i pismen i pun stanovite opasnosti pitanja, avanture, mesa koje vibrira zbunjenost, a kroz divnu masku snage." Dakle, tako je počelo i tako sam našao nešto neočekivano, neuzaludno: tebe, dušo. E sad, ako, na primjer, otvorim blog, onda ćemo se ti i ja iz ove oaze prebaciti samo na novu stranicu koju će moći ometati, bez obzira što **ništa** drugo neće biti na blogu, razni namjernici iz svakojakog nekog undergrounda: adolescenti, mali đavolji šegrti, pripravnici PR businessa, raznobojni event manageri, disfunkcionalni zombiji, insuficijentni intelektualci, name it. Predlažem da ostanemo ispod ovog tvojeg posta od 11. kolovoza, mirni, sabrani, neometani u gradnji onog našega i samo našega. Predlažem da se, kako vrijeme prolazi, prolazi, sve više volimo, volimo. Jer, Crveno meso, prednosti tvojeg bloga su mnogobrojne: nitko neće posjećivati ovu oazu, nitko, ako je i vidi, neće imati vremena studirati naša semantička punjenja i pripadna im zastranjenja u samo nama poznato, a ti ćeš, na istom ovom mjestu, naravno, moći obavljati svoje "poslove i dane" kao stari Hesiod, nabrijani multitasking man, a koji mene, ti tvoji poslovi i dani, inter nos, uopće ne dodiruju. Primjerice, pogledao sam malo Auroru i vidim da je to blog po kojem surfa tvoj, pretpostavljam, stariji buraz (jer si negdje rekla da te je "pazio"), valjda sociolog, žestoki marksist. Pretpostavljam, ne istražujem, pretpostavljam da vi imate neku svoju spiku, da tebe iz tebi znanih razloga zanima i taj diskurs, itd., etc. Ja znam da si ti bogato

biće i da imaš različite interese, a ja sam sebično zainteresiran samo za ovaj naš interes. Meni je bitno, i jedino bitno na ovom tvojem blogu, biti s tobom u ovoj oazi u kojoj ćemo razvijati žestoki romantizam, ali ako treba i kreativnu sentimentalnost, lijepe obostrane osjećaje koji će se kompaktno smijati otuđenosti u porastu. Itd. A propos brusnice, vidim da imaš divne literarne ambicije, tzv. brusnica-forte, iako, mind you, marelica može biti čak poticajnije, ali, jasno, sviđa nam se literarni obzor brusnice :-). Dobro, malo te zekam, ali to nije razlog da se ti i ja ne nastavimo u mogućoj ljubavi na obzorju tiho približavati... Na popljuvanim horizontima naš odnos poprima sve čvršće boje, jadni skinheads bili bi ovdje nemoćni jer posjeduju manjak sitno zgusnutog asfalta koji je potreban da bi ono univerzalno živjelo punim plućima, plućima ispunjenim provokativnim smogom... Što se tiče tvojih literarnih ambicija, priznajem da bih volio s tobom naglas čitati tvoje spise. Ali, fuck, pa bit će još vremena u beskrajnim godinama koje brzo dolaze, zar ne, dotaknuti te guste tekstove... Ali, gle mene, buraz, kako tupim! Vratimo se istini i vunici. Slažem se da su za višekanalnu ljubav potrebni puno žešći igrači nego što je to, recimo, R. (Ovaj tvoj drugi, prelijepi Adonis, potvrdio je, što i ja mrzim, da se predrasude katkada pokažu opravdanima, kao što se i meni dogodilo sa S i A, zvanom K. One su ti prelijepe, ali kako je druženje odmicalo sve sam se više nalazio u situaciji da se in public s njima samo pravim malo važan, **samo to i ništa drugo**, kao, ono, buraz, gle koje dobre komade vodim u neizvjesnu budućnost i te spikey, ali u komorna četiri zida njihova nadnaravna ljepota gubila je čar jer nije bila praćena nečim, hm, jačim... Hoću reći, dosadila mi je savršenost njihova tijela bez začina, bez prepoznatljivi-

vih vrištanja osobnosti. Nažalost, prazne ljuštore ljepote tijela - koje su, čak i doma, hej, neprekidno obuzete isticanjem te vidljive ljepote - bacale su me lagano u down... i predrasude su se pokazale točnima.) Na kraju ove jutarnje ekspresije, tak mi je drago da si priznala da si lagala ko pička, jer i mene interesiraju svakakve, čak i rumene urbane seljanke, rođene Zagrepčanke, Parižanke, Edinburžanke i Londončanke, ali me ipak, kao i tebe, više privlače one s kojima je - zbog njihova blista-va intelekta, kao što je to tvoj - puno, puno, puno bolje i "pravo dobro" kako si se pomalo bosanski izrazila :-). Sve naprijed rečeno u ovom odlomku bilo je, jasno ti je, rečeno samo zbog toga da bih mogao ljubazno poentirati: da, Crveno meso, ja sam taj žestoki igrač. Try me, bejb, i ozdravit će duša tvoja koja je, pretpostavljam, nakon propale ljubavi, za koju je mislila da je to - to, zarolala višekanalnu monoandričnu orgiju slobode. Istinski slobodni duhovi mogu te razumjeti, istinski žestoki igrači nikada neće biti posesivni, nikada luzeri. Oni će samo, baš kao ja ovaj čas, tiho maknuti čuperak s tvog čela i crtati poljupcima po tvojoj koži one meandre iz kojih nikada, ali nikada, nećeš poželjeti izaći. Arijadna je mit, žestoki igrač je rijetka stvarnost. To je stvarnost koja ti svaki dan želi dobar dan i tako se ponaša: miče tvoje vlati kose, daruje ti toplinu za koju ponekad misliš da je nestala u kanalizaciji adolescentnog SF-a. Volim te sada. Pomogni mi da nastavim... Budi i ti žestoka igračica. (pokušaj bijega 18.09. 13:16)

□ Ma igrat ćemo, naravno, rolat će se sve. Do iberi sa dvije točkice i natrag. Bear with me neko vrijeme, malo sam u frci oko odlaska - treba preseliti gnojivo stvari i završiti omanju Medvednicu poslova (moram još jednom

u Zagreb pa natrag). A čim se malo prolijem po Londonu, utrčavam u knjižnicu i *Parallel Worlds* su moji. *Fenomenologiju percepcije* još ne obećavam. Btw, dobra, DOBRA linija romantizma Žižek & Paglia vs Butler & Hardt. Dobio si me još onda. Aurora mi je stari.
(crveno meso 20.09. 23:38)

□ Nemaš beda, I'll bear with you neko vrijeme do tvog odgovora. Frka panika pred potpuni odlazak. Još nekoliko večera s prijateljima, male delicije, felicije, tople kulinarske egzibicije. Btw, o Neuredna (takav je filing zbog onog tvog posta o frizideru), temeljito preseli gnojivo u smeće, osobito lubenice s iscjetkom koji podsjeća na veličanstvenu menopauzu religioznih djevica. Smijem se prostosrdačno zamišljajući te, Crveno meso, u zajedničkom kućanstvu (o predivnoj retardiranoj okosnici braka ne usuđujem se ni misliti) s *urednim* tipom. Zamisli, ti i *uredni* muškarac u kompi :-)) Ili, zašto ne, kao osvježenje, ti i *uredna* djevojka iz susjedstva :-)) Jes, rolat ćemo sve. Do ibera. Nadam se da znaš kaj *stvarno* znači 'do ibera'! Sretan ti dvosatni put od stotinu cvjetova. Naša vlažna orhideja i dalje blista OVDJE. Grlim tvoj krhki vrat s fotke (sviđa mi se jako tvoj vrat, uostalom i tvoj nos) koji će - ukoliko si ono "do ibera" shvatila do ibera - vidjeti i bolje dane, to jest jutarnje "izdajničke" otočice crvenila koji će svjedočiti da si na tren izgubila tzv. kompas doticana mojim vrućim apsolutnim jezikom. Hearts up, Crveno meso, divno moje ludilo from the parallel world! Svakodnevni idioti i dalje glancaju svoj trendsetterski imidž kao svoj raison d'etre, dok te ja volim polako sve više. A ti mene?
(pokušaj bijega 23.09. 10:38)

□ Crveno meso, pogledaj ovog padobranaca! How come?! Da nije to R ili netko od sveprisutnog konzervativnog taloga posesivnih ljubavnih stremljenja? Ili neki zavidljivac poluintelektualnog tipa? Taman izgovorim diskretnu kritiku svakodnevnih idiota, konzervativnih likova iz podruma, i evo ti jednog od njih u našoj oazi novog romantizma. I još se potpiše imenom betonirane hipokrizije Hillary! Nemoj to obrisati, neka nas ova prepreka-upadica podsjeća na to što sve moramo proći na putu do naših orgazmičnih zvjezdica oko glave, neka nas podsjeća na to što sve moramo pretrpjeti zajedno, mi, bogatstvo u nastajanju.
(pokušaj bijega 24.09. 20:19)

□ Pokušaju bijega, obrisat ću jer mi je takvih stiglo već komada zlo dok ti nisi gledao, i nisam ni najmanje fascinirana - to ti je jedan lijepi masni spam i jedna od nuspojava naše "zaštićenosti" ovdje.
(crveno meso 24.09. 20:30)

□ OK, bejb, jebeš Hillary, sad je to riješeno za milijon godina. Brijem da ćemo uvijek u svim puko praktičnim stvarima biti tako brzi i ekspeditivni, ramboidni. Zanimari ovih par rečenica i nastavi kad smogneš vrijeme tamo gdje smo stali, to jest od "A ti mene?" i još prije. Male razularene patkice plivaju u starim pjesmama i navrh glave nose krive odgovore. Nanosim te sada kao noćno srebro na kapke, sve loše nestaje u autizmu koji nikada neće biti naš. Baci potrošene lubenice i kreni! :-)
(pokušaj bijega 24.09. 23:25)

□ Šumski duše, znaš, kad ležim u svojoj novoj sobi u mraku na stropu mi se zrcali kanal koji mi je pod pro-

zorom oblikujući pravi mali vodeni ples na zidu. Naravno da mislim na tebe kad ga gledam. Kanal je smrdljiva riječ, pa ću ga zvati potok. To je kao ono plavo sunce iz romana *Lažeš, Melita*, moj vlastiti potok na zidu. Nemam crne točkice u očima, ali imam jednu smeđu mrlju u lijevom oku. Boju si skoro pogodio. Ipak, jedna od meni najdražih, također višestrukomonogamnih životinjski prijateljica, često prisutno biće u mojim postovima, ima baš te crne točkice o kojima govoriš. Nije li do višestruke monogamije dovelo ljubavno razočaranje? Teško ti je tu, gusta marelice, kao što je i inače teško na ovom ekološki upropaštenom svijetu, razlikovati uzrok od posljedice. Mislim da je moja faza obične jednovazanosti bila uzrokovana nekom pregladnjelošću za ljubavlju, stabilnošću i sigurnošću koja je pak bila uzrokovana mojom vrlo teško podnošljivom nesigurnošću (sad će opet uslijediti komad ispovjedne literature koja će mi se uskoro malo gaditi), koja je pak uzrokovana nemam pojam (evo ipak neće, fiju!). Vjerojatno običnim *conditio humana*, koju neki humanusi humusi loše podnose od drugih. Kako sam počela osjećati da ljubav raste kao luda iz svakog kutka koji pogledaš (što nema nikakve veze s vezama, jer su veze, kao što sam već negdje rekla, žanrovska kategorija, a ja ne volim žanrovske podjele) i da se ničeg ne trebam bojati jer ništa nije previše stvarno, a strah je nepodnošljivo dosadan, tako sam se počela topiti. Samo stvar je u tome da ja sebe ovakvu otopljenu i rasprostrtu doživljavam kao pravu ja. Kao da sam tek sad (dobro, ima tome četiri prsta godina otprilike, nije se baš jučer zbilo) napokon prodisala. Što, dakako, ne znači da nova faza neće biti apsolutna monogamija. Bestežinsko stanje. Nemam ni najblažeg najrazblaženijeg blagog pojma što me čeka iza ugla, i nijedna

mogućnost nije isključena. Ipak, postoji taj jedan osjećaj panike pri pomisli na vezu jedan na jedan. Nažalost, od dosta sam mekanog materijala (a propos snažnonamaznih), i vrlo lako kupim tuđe osobnosti koje onda pounutrujem, isto tako se brzo dogodi da shvatim da mi one ne pristaju i da se bolje osjećam u svojoj koži... i onda vezi dođe bajbaj. Osim toga, volim biti sama (a višestruka monogamija meni omogućava da ne budem dominantno nastanjena nekim). Zabavno mi je samoj sa sobom, i lakše čujem svoj glas kad sam sama. Imam i jednu ružnu osobinu da trošim ljude. Isišem im srž iz kostiju, ono što se meni učini da je njihova esencija i onda mi postanu dosadni. Ne kao prijatelji ili druzi, to ne, dapače, jer prijateljima tako ni ne pristupam, ali kao neki ugovor o neograničenoj osuđenosti jedno na drugo u vezi, to da. Je li uzrok višestrukoj monogamiji to što ima previše zanimljivih ljudi na svijetu, ili to što vlada njihova kronična nestašica, tko to može znati, Phaedrus? (Zvao li se Phaedrus onaj iz *Zena i umjetnosti održavanja motocikla*?) Svašta bi se moglo frojdizirati vamo tamo okolo toga, ali to mi je dosadno skoro kao strah. Zašto želim da imaš svoj blog? Vidi, pčelice kinder pingui, kad ti se netko sviđa, želiš ga bolje upoznati, želiš vidjeti kakav je kad nije s tobom, želiš ga vidjeti kako radi druge stvari, kako komunicira s drugim ljudima... Tebi su možda moji poslovi i dani nevažni, i boli te uho s visećom naušnicom za to s kim se ja družim (*samo što ću ti ja to ipak reći jer mene sebično i ego-centrično zanima da ti to znaš – vjerojatno te čudi koji kurac ja spominjem Auroru jedno šesto puta u svakom postu, a ja ću ti reći da je to zato što se nas dvoje ne slažemo gotovo ni oko čega pod nebeskim šeširom ili barem oko vrlo malo stvari, i jedno dugo, dugo vrijeme smo jedva*

jedvice uopće komunicirali bez da obezglavljeno manično urličemo tako da je ovaj blog, između ostalog, bio i pokušaj da se ta naša gorkoteška komunikacija malo razblaži; volim ga, ali ga uglavnom teško podnosim, iz razloga koji se vjerojatno daju naslutiti i iz ovih blogova) i tko mi je važan u životu, a tko nije, ali mene tvoji poslovi i dani zanimaju, sve me zanima vezano uz tebe... Da, doći će razni dvoglavi padobranci, oni s malinama u očima i oni bez njih, koje si želio ili nisi želio. Iako, u principu, blog funkcionira tako da dođu uglavnom oni koje si sam pozvao tako što si ostavio komentar ispod njihovih postova, osobito ako si pri otvaranju bloga kliknuo na opciju da te ne stavljaju ni na kakve liste i da ne šalješ tekstove uredništvu. Ali, naravno, ako te ta spika ne privlači, nema veze, jest ćemo ovo što ima, meni ukusno. Malo me jedino nervira što ti raspolazeš s većom količinom informacija o meni nego ja o tebi pa je to ono što čini našu komunikaciju pomalo jednostranom. Do sada si, na osnovu ovoga što sam napisala, mogao bez većeg napora izguglati moje ime i saznati višemljeviše sve što ja radim. Nije da mene osobito opsesivno zanima tko si ti imenom i prezimenom, ali voljela bih, na primjer, jako bih to jako, jako voljela, čitati to što si napisao jer si nešto natuknuo u tom smjeru, mislim da si spomenuo pjesme, haiku... Igrala bih se igre detekcije. Daj mi materijala, najdraži. O tome što je stvarno ("namdam se da znaš kaj stvarno znači do iber") i što je nesvarno ne bih više, jer nemam ništa reći o tome... to mi malko spada u rubriku pitanja: a je l' ti stvarno gutaš kad pušiš? Osim toga, nije da mistificiram, ali to bu se osetilo, ne? A ako se ne oseti, onda nije ni važno. Mogu ti napisati da će biti stvarno, a da ne bude, kaj ne? Veliki čupavi zagrljaj, divni stvore s marelicama umjesto

okusnih pupoljaka. I još se nadam da se ne ljutiš što sam te citirala u jednom komentaru gore, tako mi je bio lijep onaj tvoj komadićak o Brooku. I tako točan.
(crveno meso 02.10. 11:17)

□ Vрати se, Pokušaju bijega... Znam da sam bila kuja sebičnjača i nisam pisala sto pregladnih godina, ali mislila sam na tebe potočiću rijeko.... jesam jesam jesam... pa znaš da jesam! Vidim li još jednom replica rolex watch na kraju ovih komentara vrištati ću tako da ćeš me čuti do Zagreba, Londona, Venecije ili gdje već jesi...
(crveno meso 07.10. 21:51)

□ Evo me, Crveno meso, blistava kujice... ili "kurvice" kako ti tepa na blogu jedna naša koincidencija, divna mlada baba, dominantna sviračica klitorisa, ali o tom potom. Znam da jesi, jesi, jer i ja sam mislio, Krijesnice, na tebe, cijelo vrijeme. Neprekidno mislim o odgovorima koje ti želim uputiti, mislim o zaplesanom potočiću na zidu tvoje sobe u koji se slijevaju tvoje bogate asocijacije, mislim o neopreznim pitanjima koja ću ti jednom možda postaviti... Zapravo, ako ćemo pošteno, a hoćemo, svaki slobodan trenutak razgovaram s tobom. A to da ćeš vrištati, s rolexom ili bez, odlučeno je odavno već i zagarantirano je prvom lavom koja je potekla iz užarene jezgre, a užarena jezgra je naša slika, identifikacijski užas, kao oridiđi, a ne kao replica rajskog pakla, u kojem je naša koža brža od svjetlosti... Vrištati ćeš, fiju, vrištati ćeš ne zvao se ja Gusta Marelica... Naravno da se ne ljutim što si citirala moju prvu impresiju o bruci Brooka, jer si me usput kroz masivna vrata uvela, so to speak, u svoje društvo "Kokošje čete", kako si ga nazvala gore, predstavivši me kao Marelicu. Drago mi je zbog

te marelice koja je, brijem, nastala u finoj opoziciji prema tvojoj maloj Brusnici :-). A to je sve, mili Zeuse, povezano s voćnim nadimcima koji su, izgleda, moja sudbina. Naime, na faksu me je jedna mala, ali odabrana četa prekrasnica zvala Jabuka. Jabuka ovo, Jabuka ono, sve do Jabučice pa i Jabučičice u jakim egzistencijalnim grčevima. (Usred filozofije i komparativne, čini se, zvati se Jabuka nije mala stvar, ha! Važno je zvati se voće :-)) I u tom voćnom slijedu moj prvi kompjutor je bio, pogodni, bio je, naravno, jabučica. A to je, u ovoj našoj uzbudljivoj voćnoj etidi, Krijesnice, opet povezano s tvojom jabučicom (*za sada* ništa simbolika, ništa Adam, Eva, rajski vrt, postanak jezika, patrijarhalne studije, ženske studije, ekonomija, kulturalni studiji itd., etc.!), jer sam i ja - ovo postaje sve opasnije u svezi s koincidencijama - radio na velikom Macu, a zatim stjecajem tehničkih okolnosti prešao nedavno na PC. Inače poštujem tvoju sebičnost, ako je to uopće sebičnost što se nisi neko vrijeme javila, jer ti si, Krijesnice, mind you, došla obaviti dva važna zadatka u susjedstvu blistave Virginie W., i ne možeš tek *samo tako* surađivati s epskim događanjima u svojem srcu koje je srce užitka. Osim toga ti si tek stigla, tu je period administracije, akomodacije, neophodno davanje personalne atmosfere tvojoj asketskoj sobici dizajniranoj, kako si dobro primijetila, za ozbiljnu šljaku, itd. E, a još je moguće i to da u tvojoj bogatoj podsvijesti stoji onaj aforizam Franza Werfela: "Što više brzine to više praznine." A možda si usput, uz taj aforizam, čula moju svezagrebačku kvartovsku inačicu koja kolokvijalno glasi: "Ono bitno se nikad nije furalo na hitno." I tako, jedno s drugim, u praf-zapraf ontologiji ili, preciznije, u ontici raznobojnih nužnih egocentrizama, sve je zapravo u najboljem redu. Povrh svega,

Krijesnice, otkud mi, sada, na ovom pupoljak-stupnju, znamo što ovaj svemir, sastavljen, uh, od 11 dimenzija, namjerava s nama? Ili mi s njim? Potočić na tvojem zidu, ta "refleksivna instalacija našeg postojanja", s vremenom će odgovoriti... Flesh of Crveno meso, sada moram otići i obaviti nekoliko svjetovnih poslova, uglavnom mrskih, ali neophodnih (znaš ono: rokovi, deadlines, projekti, aplikacije, diskretna lobiranja na nebu, ispit za voditelja brodice...), a odgovor na tvoj veliki ozbiljni post od 2. 10. napisat ću ti u srijedu ili četvrtak. Užasno ga želim napisati, jako ti želim odgovoriti, želim nas naglo upoznati, što možda nije preporučljivo za ovakva dva nabrijana talenta-temperamenta, možda je stvarno bolja ona verzija *step by step*, nabijem je naku-rac bez obzira na sve - nabijem je ja, apsolutni romantičar. Za kraj, evo ti jedna čudna, jedva pronična kitica (sviđa ti se riječ "kitica"?) iz pjesme **640** naše Emily D. koju je, ako se ne varam, tvoja susjeda, divna luda autorica *Vlastite sobe* također voljela.

So We must meet apart –
 You there - I – here
 With just the Door ajar
 That Oceans are - and Prayer –
 And that White Sustenance –
 Despair-

Inače Emily tu i tamo koristi pridjev bijelo, a ovu sintagmu, White Sustenance, preveo sam u napadu bijelog ludila misleći na tvoje crveno ludilo ovako: Bijela Krepkost. (Ako imaš bolje rješenje, reci! Možda bi bolje bilo: Bijela Okrepa?) Idem sad, Krijesnice, keep your fingers crossed za nas, za naš potočić na zidu tvoje asketske

sobice... Nadam se da se ne ljutiš što sam rekao "naš potočić". Tako mi je lijep, tako je pun plesa, pun nespretnih pokreta koje toliko već sad volim... I tako jebeno bogat... Laku noć. (pokušaj bijega 08.10. 18:15)

□ Uzmi si vremena... glavno da znam da si tu... *door ajar* me podsjetilo na Becketta i prvo na što sam internetski naletjela je ova glupasta anegdota. Pomalo i slatka. "The door is imperceptibly ajar." Thus reads a stage direction in one of Samuel Beckett's plays. One director, endeavoring to honor Beckett's meaning to the letter, labored over this direction for many minutes, painstakingly experimenting with varying degrees of ajariness. Eventually Beckett himself, watching in disgust, strode onto the stage and slammed the door shut. "But it says ajar," the director protested – whereupon Beckett turned on him and snarled, "It also says imperceptibly!" (crveno meso 09.10. 01:00)

□ Da, Beckett... Da, slatko, ali... Toliko toga o njemu ću ti jednom reći... neprimjetno... Mali pomaci jutra, neurotični zuj automobila, urbana haiku poezija koja pati od neuroze... Bok, djevojko s potočićem na zidu, sa smeđom mrljom u lijevom oku. Ovdje, u meni, tako se lijepo guraju sve moguće fascinacije koje još ne mogu dobro nazrijeti, a kojima kažem hoću hoću hoću... Ali put od želje do prelijevanja katkada je dalek. Ipak, moji metaforični anđeli bruse krila za let, žele se zapiknuti u tvoju smeđu mrlju u lijevom oku i u tvoj potočić, žele žele žele... te lude ptice, izmaštani kulturološki bombončići, mala kraljevstva koja žele biti ostvarena... Pitam se možemo li ih uzeti ozbiljno, barem u žutoj boji ako ne u nekoj drugoj... Kao prvo, ja sam totalni idiot. Mislim na

onu pubertetsku foru s iberom ("nadam se da stvarno znaš kaj to znači do ibera"). Koje jeftino upucavanje! Ili to nije upucavanje, nema veze, ali ipak, o kako jadno! Sada, jasno, svoje tijelo sasvim crveno od stida, Crvenomesna, posipam prezirom, pepelom, indigom i ugljenom, uopće ne znam kako bih nazvao sva ta sredstva za čišćenje, sredstva za sasvim zasluženu kaznu. Potpuno si u pravu i, naravno, slažem se s tobom: ako se to, to "stvarno do ibera" dogodi, to će se itekako osjetiti, a ako se ne dogodi, onda doista nije ni važno. Uopće ne znam kak mi se mogla pojaviti takva rečenica u glavi! Uvijek se čudim kad usred neke lijepe fascinacije, ili usred neke plemenite namjere, izvalim ružnu & glupu ideju iz kamenog doba. Je li to neki nedostatak u mojoj građi ili je to tek puka ritualna glupost? Crveno meso, šuti, možda ćemo se jednom smijati tome, khem, khem, i isfurati dobre sokove, možda upravo one koje će nas odvesti do ibera. Paralelne monogamne/monoandrične strukture ili jednovazanosti. Hm?! Trudim se razumjeti te "modele", ponekad me hvata mala nelagoda zbog "žanrovske nejasnoće" voljenja više bića u istom trenutku istim intenzitetom, ali uvijek, pa i u sebi, prepoznajem tu trajnu temu o nejasnoj ili jasnoj gladi za ljubavlju, stabilnošću i sigurnošću. Pitanje je samo mogu li, ukoliko mi se to sveto trojstvo dogodi, mogu li dovoljno bogato uzvratiti. Ja bih te, ako se jednom sretnemo i ako se počnemo družiti ne samo tekstualno nego i kontekstualno, jako jako htio upoznati onakvu kakvom se doživljavaš kao "prava ti", "otopljenu i rasprostrtu" i uopće, niti na tren, ne bojim se tvoje "ružne osobine" – trošenja ljudi u smislu da im "isišeš srž iz kostiju, ono za što misliš da je njihova esencija, i onda ti postanu dosadni". Uh, za mene je to, taj bogomoljka-sindrom, koji itekako postoji

ne samo u bogomoljkama nego i u ljudima, već ovako a priori veliki izazov. Volio bih da doživjeti, to da u ljubavnoj vezi postanem dosadan. Nije da imam iluziju o neiscrpivosti vlastite srži, ali to mi se jednostavno još nije dogodilo. Jedan "poraz" takve vrste sigurno bi me malo prizemljio, ozrelio, ako je to uopće moguće, iako, priznajem, ne žudim baš da mi se to dogodi s tobom. Ne, ne mogu obrazložiti zašto ne žudim da mi se to dogodi baš s tobom. To pak da li postoji previše ili premalo zanimljivih ljudi na svijetu, stvar je iznimno zamršena. Ovako, ovlaš, meni se čini da ih je premalo, većina ih je ritualno obična i nezanimljiva, baš kao i onaj ukočeno-nesigurni-ali-uobraženi PhD tip kojega si spomenula u zadnjem postu. Većina je nužno monotona, opsesivno obična, banalna, i već na prvi, a osobito na drugi pogled, prepoznaješ svakodnevnu bijedu odavno propisanih modela ponašanja, življenja, umiranja prije smrti. Svašta bi se još tu moglo frojdizirati i meandrirati u frojdističkim frojdovima sjeverne sjebane psihe, ali ostavimo to za sada kao skicu odgovora u tom pravcu, kao malu izmjenju naših energija... Još jednom o praktičnim stvarima, o otvaranju bloga. Znam sve o tome, ali... Pa zašto ne mogu ili ne želim imati svoj blog? Bit ću do bola jednostavan: pa zbog toga jer sam iznimno zauzet, moglo bi se reći i obuzet (pretpostavljam da si barem jednom u životu srela takvu osobu!) i sve bi bilo potpuno besmisleno. Ovaj info o zauzetosti želi reći samo to o zauzetosti, ništa više, ništa manje. Jer, pretpostavimo da otvorim blog i napišem neki post. Morao bih zatim otići na nekoliko blogova i dati komentare, pozvati ljude, itd. Da, ali za sve to ja jednostavno nemam vremena, a nakon cjelodnevnog "studiranja" blogova 12. kolovoza niti želje. Pa čak i da se pojavi ta želja, opet bi bilo isto, naime ne-

mam vremena! Sjeti se kako smo se upoznali. Evo ti još jedanput taj odlomak od 13. kolovoza. "Nego, da ti prvo ispričam kako je došlo do svega. Elem, zelen, proglašim ti ja jučer sam sebi rođendan i odlučim se za, kako sam mislio, uzaludnu stvar, to jest da nasumce surfajući blogosferom naletim na blog koji je istodobno i pismen i pun stanovite opasnosti pitanja, avanture, mesa koje vibrira zbunjenost, a kroz divnu masku snage. I tako, nakon stotinu pregledanih blogova naletim na tvoj, drago Crveno meso. Prvo me je pozitivno puklo ono: "Ništa od općeg... (pokušaj bijega 12.10. 10:44)

□ interesa. Samo tragovi procesa selidbe u London na tri godine i opisi pokušaja mimikrije", a zatim u jednom od postova blaga kritika ritualne rečenice ekscentričnog profesora filozofije. Ti kada si otvarala blog unaprijed si znala, usprkos ciljanosti i svrsi svojeg bloga, da postoji mogućnost da ti se tu i tamo pojavi neki anonimni spammer, jer su to neizbježne pojave, jer je struktura bloga takva kakva jest i, usput rečeno, ima anonimnost upisanu u sebi kao jedno od najvećih "dostignuća". Sori bat ali jebiga kaj sam malo dosadan, ali tako stoje stvari i ti to sve znaš. Znaš i kako postupiti u tom slučaju ako ti spammer dodijava: jednostavno obrišeš sve njegove minorne egzibicije na svojem blogu. No u našem slučaju ipak je sve, čini mi se, ispalo dobro. Oblikovali smo zajednički malu oazu ili mali workshop za moguću oazu na tvom blogu. Ovdje smo zaštićeni (osim od onih automatskih spamova) dvostruko: 1) tvoji frendovi – ako su uopće i uočili ovu oazu – su, pretpostavljam, od one ljubazne i rijetke sorte ljudi koji poštuju tvoju oazu i 2) eventualni namjernici, uz pretpostavku da će čitati tvoj post od 11. 8., kad uđu u našu količinu, bejb, odmah

će odustati jer smo već stvorili debeli bedem ljubavi od preko četrdeset pet stranica i sasvim je izvjesno da u ovom ekološki sjebanom svijetu brzog konzumerizma oni neće imati živaca čitati sve ovo naše. Znači, za nas je sve u najboljem redu, imamo krov nad glavom i jebe nam se za nesretnike, ili tako nešto :-). Ja razumijem tvoju želju da me vidiš u akciji s drugima, kako komuniciram, kakav sam performer, itd., ali, kako sam rekao, za tu aktivnost jednostavno nemam vremena. Osim toga, potočiću rijeko ljepoto dušo... pa ti možeš zamisliti, zar ne, kakav bih mogao biti na blogu!. Ukratko, da ti predočim: vrcav, koncentriran, veseo s mjerom, tužan samo u tragovima i uvijek svjež u pičku materinu, intrigantan i provokativan u svemu (tema o stereotipima jest moja poslastica, kao i teme o generalizacijama, predrasudama, hrani – osobito o tome (mogao bih ti sada izbrijati stotine prekrasnih snažnih recepata, preporučam mediteransku kuhinju, jer sam još u dječjem vrtiću naginjao kulinarskom sažimanju našeg svijeta :-). Naravno, nikada se ne bih pretvarao da sve znam, da sve kužim do bola, da nisam nesiguran, krhak. Izrazio bih svoju tendenciju postizanja veće snage, ali ne bih od toga pravio matricu uspjeha koja važi za svakoga. Inače, hvala ti što si otvorila blog, najviše zbog toga jer si time omogućila ovu našu skandaloznu oazu, naše užasno sporo upoznavanje koje lagano, ali kvalitetno, uz mala i razumljiva posrtanja, napreduje. Također, jako poštujem tvoju ideju da otvoriš blog i tako unaprijediš komunikaciju sa starim. Kad si mi rekla da ti je Aurora stari, malo sam pažljivije pogledao njegov blog i nekako kao da naslućujem zašto ga teško podnosiš iako ga voliš. Sad, ne znam je li ti smeta njegov laganini amaterski pristup marksizmu ili njegova pomalo forsirana ekosvi-

jest ili... Naravno, ništa ne mogu i ništa ne želim zaključiti, ionako ni izdaleka ne poznajem situaciju... Mogu ti samo reći nešto o svojem iskustvu. Ja sam starom još u osnovnjaku direktno dao do znanja da sa mnom neće biti lako, i do faksa je već sve bilo jasno. Ukratko, kad je vidio da sam napravljen od takvog i takvog materijala, stari me je pustio na miru. Moje je mišljenje da potomci moraju biti napredniji od staraca i upravo zbog toga oprostiti im česta pretjerivanja, urlikanja, treniranje strogoće... Naravno, ako su starci u nečemu najbolji ili veliki, onda potomci nemaju šansu biti napredniji i žive u sjeni. Uf, znam nekoliko takvih i, vjeruj mi, njima nije lako. Najbolja je situacija kada i starci i potomci imaju iste interese (film, književnost, avioni, automobili, fizika, bilo što), onda se komunikacija naglo poboljšava usred finih kreativnih nesuglasica i obostranih obogaćivanja. Pa nisam baš puno objavio, tek nekoliko radijskih reklama i dvije pjesme; možda sam ostavio krivi dojam, tako da neće biti baš prilike za igru detekcije. A ako bi je i bilo, to jest ako ti kažem i to što jesam objavio, onda ću izgubiti anonimnost, što nikako ne bih želio. (Ipak, mogu ti reći koji je moj trenutani posao: ja sam radijski reporter.) Želio bih da ostanemo anonimni, želio bih da ti i ja uspijemo ovako anonimni otkriti najviše što možemo, uživati u tome, radovati se našoj oazi u našoj oazi, radovati se onakvima kakvi smo u temelju bez oznaka, biti divni performativi i konstantivi bez trakice na kojoj piše proizvoljno ime koje su nam dali roditelji, kultura, običaji, itd. (Usput: nije baš tako lako izguglati na temelju tvog bloga tvoj administrativni identitet iz tzv. građanske civilne stvarnosti, to mogu samo oni koji te barem malo poznaju, a ja se, iskreno, nisam ni trudio to učiniti, pa nisam ja Agatha ili policijski isljednik, ne že-

lim to ni biti, Crveno meso, želim te upoznati kao razli-
veni anonimni ego nazvan Crveno meso.) Jasno, najdra-
ža, rado ću s tobom podijeliti ono što pišem, malo po
malo. Evo, danas ću ti pokloniti skicu jedne pjesme ko-
ju sam počeo pisati još kad smo započeli ovu komuni-
kaciju na tvom blogu. (pokušaj bijega 12.10. 10:48)

□ **Crvenomesna**

puno je besmislenih prijeloma redaka.
mozgovi žude toaletne listiće, ali higijena
je nedostižna. u toj situaciji mogu još samo
oprati ruke i neprimjetno odškrinuti bijeli svijet.
neka uđu glamur, psihoza i povijest.

dolazi djevojka. vidim te,
razderano nebo.
na svijetu više nema cijelih traperica.
viri koljeno, crvenobijela molitva.
sjaj kože brži je od svjetlosti.
hoćemo li podivljati od spoznaje?

ispred kazališta stojim
s djevojkom iz srednje škole.
između nas ponor i bijeli šum.
bolni smo od općenite nedoumice.
na njezinom licu život je pozornica.
oh, da sam barem kozmetika!
čekam. njezine usne drhte. hoće li
vrištati ili će mi reći svoj CV?

dok čekam padaju mi na pamet besmislice:
seljaci su mudri u nizinskim predjelima i

nikada ne spominju važna imena.
samo oru i pjevaju blatne pjesme o
prelijepoj travi u dalekim zemljama.
čekam. tramvaji prolaze pokraj
njezinih usta. svijet vrvi od magaraca.
na otocima je tišina. čovjek je sam.
crveno u meni je rijetka oaza. jasno je
da se smijem žutom pijesku oko sebe.
ironija je žedna pobjede.

čekam. djevojka gleda u mojem
smjeru. sluti da sam ja samo danas, nikada
sutra. zna da se u mene ne može
pouzdati. oči su joj pune straha. snažna
je od ludila. prezire zombije, voli isključivost
i mene.

čekam. teško je od mene očekivati više.
područje crvenog je sloboda. ipak sudjelujem
u prolaznosti, suosjećam. mogu si to dozvoliti
jer sam ravnodušan. djevojka progovori.
asfalt naglo postane beznačajan. njezine
usne drhte izgovarajući riječi: *želim biti manekenka i
poboljšati svijet. sebična sam. meni
dobro stoji manjak apetita i milosrđe.
ionako ćemo svi umrijeti.*

Nisam još završio pjesmu, ali želim biti hrabar pa ti
poklanjam skicu. Naravno, podrazumijeva se kao ugo-
vor između dva lijepa normalna bića da zbog tog mojeg
čina darivanja ti nemaš obavezu komentirati – ako ne
želiš – tu pjesmu. To mi je inače treća ili četvrta ili peta
pjesma u životu, napisao sam i nekoliko haikua. Ovo

što sam do sada napisao čini mi se nepotpuno, nedovoljno dobro, ali ipak se ne dam, želim se izraziti i to ću učiniti, to ću činiti truditi se pokušavati iznova i iznova... baš kao što ću uvijek, ako ti to želiš, potočiću rijeko razlivena rasprostrta... tražiti za nas male mrvice našeg bucmastog dijamanta u jutrima koje dolaze... hoću hoću hoću... I, jasno, ne moraš žuriti s odgovorima, piši kad želiš, u ovoj oazi nema moranja, nema rokova, nema ničega što ne bi bilo jedino i samo nalog naše slobodne želje, volje... hoću hoću hoću tebe, a ne znam zašto... (pokušaj bijega 12.10. 10:51)

□ Pokušaju bijega, malo sam pobjegla, čini mi se, nekoliko tjedana. Odjednom se sve počelo vrtoglavo valovito virtuirati. Ta uronjenost u drugi jezik – kojeg volim, ali koji (iako ne jedino on) čini da sve ima tako nestvaran okus i neprepoznatljiv miris. Javit ću se, znaš da hoću. Za sada mi jednostavno previše napora oduzima ova borba sa životom ovdje. Pokušaj da ga učinim stvarnim. A anonimnost... anonimnost je polako, ali sigurno postala vrući gusti asfalt na kojem ću ostaviti svoje srebrne baby cipelice i spržene tabane. Tome su kumovala razna štiva, uglavnom o socijalnom softveru, grupnoj dinamici i komunikaciji u virtualnoj sferi. Morala sam je maknuti, ne dramatično i spektakularno, ali ipak. Toliko gnoja pluta ovom blogosferom i zove na vlastitu reprodukciju, takva je priroda materijala, da se moram zaštititi svojim imenom i prezimenom, pa makar tako diskretno kako sam to napravila. Od same sebe uglavnom. (crveno meso 16.11. 21:09)

□ Crveno meso, sve što si rekla gotovo je kristalno jasno. Ipak, mind, nije lako, bilo gdje, postići da stvarnost

doista bude stvarna. Btw, osim toga, ne zaboravimo, nije tvoj jedini zadatak u Londonu postizanje samo cijene aure tipa Phd, postoji i onaj drugi zadatak, ti znaš koji, možda čak hitniji, svjesni smo toga. Znam, Crveno meso, da ćeš se javiti, javljati, znam da hoćeš. Rekli smo da u ovoj u oazi nema moranja, nema rokova, nema ničega što ne bi bilo jedino i samo nalog naše slobodne želje, volje... Uzmi si vremena... Veselim se tvojim odgovoru... Navijam za tvoju tebe ma kakva bila, za tvoje lijepe bridove koje upravo brusiš, koje još moraš brusiti... Pa što ako je to brušenje sebično... Onaj tko nije sebično izbrusio svoje bridove, ili kako ih interno nazivam: 'neprekidno ustalasani identitet', uostalom lijep, pokretan i ogroman kao more, taj nikada i nikome neće ništa doista bitno moći dati... Uzmi si vremena... Veselim se tvojim odgovoru...

(pokušaj bijega 21.11. 11:38)

□ Već dugo se nisi javila, ali, kako rekoh u prošlom postu, u ovoj oazi nema moranja i rokova. Mislim da si u londonskoj gužvi pomalo zaboravila na jednog čovjeka, da ne kažem blogersku akviziciju. (To je valjda zbog toga jer se brzo zasitiš bilo kakve heavy verzije pa više briješ onu light. A možda ti sve i svatko, možda si takva, možda ti sve i svatko brzo dosadi!) No, ne brini, nije to najgore što se događa, mislim na tvoj zaborav bitka. Najgore su one poplave, poplave u nama, poplave strogo strukturirane administrativne svijesti koja se sasvim organizirano penje po ljestvici korumpiranosti pa je povremeno, treba presijecati opijanjem, bilo vinom (brijem da ti je to najdraža cuga), bilo "egzotičnim koktelima", skoro sam napisao egzorcističkim koktelima. Da skratim, evo zaključka: OK, želim te upoznati i poševiti, i

pobjeći s tobom negdje daleko, ali ne znam zašto. U međuvremenu čitam, nećeš vjerovati, Jane Austen na kokainu, što preporuča Steven Wells. Želim ti ugodna predavanja, spremi se dobro kao trijada, kao kineska mafija u godini kad vladaju laburisti sa slatkim okusom funte u očima. U brejkovima između taštine, ponosa i predrasuda, preporučam ti desetominutna opuštanja uz neko fino vino i užasno, užasno polagane tekstove Murakamija, recimo. A sad opet na bijelo i Jane. Jebiga, volim te još uvijek! (To, doduše, ruši moju predrasudu o nemogućnosti dugotrajne ljubavi, ali kaj sad da napravim? Da si režem žile u podrumu?) Da, volim te.
(pokušaj bijega 26.07. 23:26)

□ Nisam zaboravila, Pokušaju bijega. Niti sam odustala. Samo sam si dala vremena. Odjednom mi se ta naša blagoglagoljiva proizvodnja riječi učinila pomalo propuhastom ili... previše light za ono što je htjela biti :-D. I samo me podsjećala na to kako ništa, baš ništa nije onako kako sam si to ja zamislila, ili kako sam (si) obećala. Ovdje ili tamo, svejedno je. Ali imaš pravo, Pokušaju, šta se događa s vremenom ako se ništa ne događa s nama? Nemam ti ništa za reći, niti za dati... iako mislim na tebe. Nisam izbrusila bridove, jer kad sam počela primijetila sam da je sredina od jeftine gorgonzole, gnjecava i lažno plemenito pljesniva, i da ne može podnijeti nikakav jači pritisak. Ovaj blogić, to ti je baš to, zaborav bitka. Samo što se u mojem slučaju nema puno za zaboraviti. Nisi mi dosadio, dosadila sam sama sebi... i u svojoj površnosti i lijenosti sam se davno već utopila. Ne mogu se gledati, Pokušaju, zlo mi je. Ova glavica luka se počela ljuštiti. I smrdi, i peče.
(crveno meso 27.07. 09:49)

□ Administrativna svijest? Ne penjem ti se ja nigdje, Pokušaju, tog se zaista ne moraš bojati... i malo mi fali, užasno malo, da sve ovo pošaljem u kurac... svaki dan mi je takav napor da mi se povraća od toga. Ako odem, hoćeš li stvarno sa mnom? Ali stvarno?
(crveno meso 27.07. 09:56)

□ Crveno meso, volim ovaj tvoj *va banque* pristup, sedam mi hrđavih marelica! Obećava stanoviti coming out romantizma. Romantizam: divni naturalistički grčevi koji u svojoj prljavštini i ljepoti dostojanstveno, nježno, užasno polagano, ali aktivno, izazivaju, a ne samo čekaju spektakularno nespektakularnu smrt, izazivaju unatoč mulju koji se taloži oko nas sve brže i brže! Romantizam: to je to: uz ovaj naš i onaj Beckettov pravorijek: "Ever try. Ever fail. No matter. Try again. Fail again. Fail better." Osobito ovo zadnje. Ali prije nego ti odgovorim na zadnje, definitivno lijepo kockarsko pitanje, koje u meni pali adrenalinske anarhističke artistske metafizičke i stvarnosne požare, istodobno i u bijelom i u crvenom, veće požare, oprosti mi bože humanistički, no što su oni današnji na brojnim europskim otocima, moram kratko komentirati u retoričkom grču onaj tvoj prvi depresivni post s tom nesretnom glavicom luka koja smrdi i peče. Komentar: mislim da kužim svaku jebenu crticu o kojoj zboriš, jedino ono s lijenošću nekako ne štima. Koji je onda, zaboga, to tip lijenosti? Naime, sorry na banalnom, poroznom i propusnom spominjanju sljedećeg: osoba koja je dobila stipendiju tu i tu, na tom i tom mjestu, za, hej, Phd - lijepe li formel!, takva osoba morala je krvavo desetljećima - recimo dva - raditi step by step & by the book, biti jako marljiva u dobro komponiranom učenju ("organizirano lijena" :-)), da ne spomi-

njem da je morala negdje, možda čak na mnogo mjesta, nešto raditi i biti, bit ću blag na blogu, recimo to tako, i biti dobra s određenim osobama i, katkada, zatomiti svoje neslaganje s nekom idejom, programom, akcijom, projektom i ostalim stvarima koje su te osobe smatrale nepodnošljivo jasnim... Hoću reći, eureka, da nisi bila i da nisi lijena u osnovnom značenju tog pojma. Ako pak misliš o lijenosti za ono najjače, ono bitno, najkreativnije, ako je moguć takav izraz, e onda je stvarno bed koji se možda može pozitivno riješiti - ako na trenutak zaboravimo Schopenhauerovu uputnicu o nepromjenjivosti karaktera. Da, moramo se boriti protiv Schopenhauerove loše vijesti i pokušati se mijenjati. Kako i što, o tome ćemo u dugim noćima nakon što se napokon sretnemo, možda već druge godine, možda treće... Što se tiče površnosti, o krepka, o draga, o slatka slobodo, tu možda ima puno in vino veritas. A reci, najdraža suzice, jesi li sreća osobu, sa zrcnem, da zrcnem, sa zrcnem soli rečeno, koja nije na ovaj ili onaj način površna? Ja sam sreo, znam ih, tek nekoliko **manje** površnih ljudi i, naravno, usred općeg romorenja mora površnosti oni izgledaju nepovršni, duboki i monolitni kao granitne rezbarije američkih predsjednika negdje u Dakoti ili kao istina kako je shvaćaju jednodimenzionalni ljudi. Sve ti je to jedan, jako tricky, totalno zajebani zoološki horizont. Samo romantičari - s maničnom energijom - imaju šansu da žive tako da se njima događaju stvari bez obzira na vrijeme, da se događaju sebi, a ne da se događa vrijeme bez sadržaja ili vrijeme bez safta, umaka, toča, krvi, sline, ljubavne tekućice... Vidim da je vrijeme za još jednu moju skicu-pjesmu koja će puno bolje zrcaliti - možda - tvoj prvi post, a onda ti u sljedećem postu odgovorim na najjače pitanje, tvoje, koje sam ikada čuo u

ovoj civilizaciji beščašća i uglavnom lošeg vina... Jebeno jako sam ponosan na tebe i na svoj odgovor koji ćeš uskoro pročitati. Evo te skice. Možda ti se sviđa, možda ne. I, da, btw, nemaš, to je podrazumijevajući ugovor relativno pismenih, nemaš obavezu komentiranja. Ali ako hoćeš, kreni, spreman sam na sve jer sam - barem na blogu - upoznao tebe... Ne brini, sve bude OK.

29. pjesma

sjaj u tvom oku
to je svjetlo pustinjskog grabežljivca
koji ne misli na porijeklo vrste
u danima kad razbijaš mobitel o zid
tvoja je kosa zaigrana nevina nemirna
kao da je izvan ovoga svijeta
kad stvarno poludiš osjećajući besmrtnost
tvoja samoća kupuje igračke
mikrovalnu pećnicu, na primjer,
iz nje s osmijehom hijene vadiš konzervu
dok ugrijani losos, alfa i omega radosti,
plače od nostalgije za igrom

na sve strane rad i ludilo
čvrsto tkanje Babilona i Biblije
na putu za apoteku uvijek si sama
u očima tvoje uzdignute ruke k nebu i kemiji
ti jedina u gradu bananu jedeš žlicom
čokoladu vilicom, sladoled nožem
u rano jutro sita sjedneš na svoj novi bicikl
i tražiš slobodu na ulicama
zatim se ošišaš do kože
bljeda i ćelava obraćaš se galebovima

oni čiste morską pjenu s krila i slušaju
 klikćeš: nikada neću raditi na pokretnoj traci
 treba biti agresivan, zgrabiti ono najbolje
 modro nasilje pretvoriti u program
 ja ću glavom i kroz zid samo da se
 probijem do lunaparka i poezije

galebovi te gledaju s nerazumijevanjem
 odmarajući se od svakodnevnog letenja
 naglo brizneš u plač
 privijaš se uz mene
 grlim tvoj crni led u prsima koji ne možeš
 otopiti tabletama kletvama molitvama psovkama
 želim te razvedriti našim iskonom
 (pokušaj bijega 27.07. 22:30)

□ Jebiga, ako išta mrzim to je pomanjkanje prostora za
 moje skromno kretanje u kratkim formama. Ovaj shit
 od programa nije upisao zadnju kiticu (jesam li te već
 pitao voliš li riječ "kitica"? – A pitao sam te to stoga jer
 riječ strofa ima krvnička značenja ili značenja loše krvi,
 pogledaj etimologiju!). Evo te kitice pa hitam na ono bit-
 no.

želim te razvedriti našim iskonom
 trčimo u zoološki vrt i gledamo životinje
 ispred kaveza s majmunima
 stojimo satima nepomični tihi
 zatečeni prepoznavanjem srodnika
 divimo se našim prošlim očima bez povijesti
 u kavezu je proljeće, sloboda u punom cvatu krvi
 veselje, skakutanje, slavlje mišića i inteligencije
 bestidni spolni nestašluci na otvorenom

radost igre koju smo gotovo zaboravili
uz kruta pravila življenja i umiranja na slobodi
na horizontu titra zaigrani iskon
sretni majmuni bez ponedjeljka
ali titra i naš povratak u smijeh bez prave radosti
vraćanje u rad i ludilo
(pokušaj bijega 27.07. 22:38)

□ Ti, Crveno meso, proćučeno, zaplesano, snažno i krhko i drago i aktivno i izvedbeno čudovište, sve odjednom, u svojem zadnjem postu kažeš: "Administrativna svijest? Ne penjem ti se ja nigdje, Pokušaju, tog se zaista ne moraš bojati... i malo mi fali, užasno malo, da sve ovo pošaljem u kurac... svaki dan mi je takav napor da mi se povraća od toga. Ako odem, hoćeš li stvarno sa mnom? Ali stvarno?"

Da, hoću! Hoću stvarno!

Ipak, poradi svakojakih "ali" i općenito ljudskih slabosti, koje je tako dobro opisao još stari La Rochefoucauld u svojim maksimalno koncentriranim maksimama, bit ću tobože malo surov i predlažem sljedeće: pričekaj još, recimo, godinu dana prije nego sve pošalješ u kurac, tako da nitko, pa ni ti, na kraju ne bude kriv. Možda ti se čak sviđi rad sa studentima... A tu je i R, rob božji, koji je sigurno intenzivna uma - jer inače ne bi dijelila s njim to što dijeliš. Na stranu obrazovanje i to kaj se voliš jebati sa svakim (što si javno priznala na blogu), da se senzacionalno kolokvijalno izrazim poput tebe, ali trebaš možda razmisliti i o svakojakim sjajnim mogućnostima ili se kvalitetno othrvati mislima o sjajnoj perspektivi s njim, bilo kojim njim, u middle-class otočkoj si-

gurnosti, znaš ono, auto, avion, bicikl, vrt iza, tj. mala "madhause" radionica apsolutno blistavih happeninga, performansa, prijevoda, raznobojnih tekstova, sveučilišna karijera na Otoku, ovo, ono... putovanja, seminari, devastirana britanska, španjolska obala... Mala digresija: ima još jedna stvar, koja me zapravo ne brine jako jer sam još prije studija hegelovskog subjekt-objekt tulumu, te njegovih odjeka u Ernsta Blocha, bio toga svjestan. Naime, u postu od 2. 10. (pogledaj cijeli taj vrlo obeshrabrujući odlomak za Drugog, u ovom slučaju za mene) napisala si i ovu jaku rečenicu: "Imam i jednu ružnu osobinu da trošim ljude. Isišem im srž iz kostiju, ono što se meni učini da je njihova esencija i onda mi postanu dosadni." Ne, toga se ne bojim, ne zato što bih možda bio neiscrpiv, iako jesam, kao i ti, uostalom, nego zato jer više vrijedi 5 sati istinskog druženja nego 50 godina (zlatni pir) invalidnog Godota. Ukratko, Crveno meso, kad to sve raščistiš i doista sve želiš poslati u kurac, i doista pošalješ u kurac, e onda ćemo krenuti, zamiješati boje, tvoj um i tvoj klitoris vidjet će sve zvijezde, kratko nazvane puni život romantizma, ne zvali se mi paklene marelice! Ako je to, na primjer, za otprilike godinu dana, predlažem ovaj božanski scenarij: za slučaj da si Zagrepčanka (a ako si još rođena u Petrovoj bolnici kao i ja, to znači da smo ugledali onu birtiju Roda, il' kak se već zove, preko puta rađaonice točno na 16. meridijanu - ako to ima ikakve veze s ičim!), onda predlažem da se, recimo, u rujnu (to je divan mjesec) ili u listopadu (i to je divan mjesec) ili u ožujku (i to je divan mjesec), ili u bilo kojem mjesecu, nađemo tog i tog datuma u 9h navečer na nekom samorazumljivom mjestu. Budući da si me u jednom postu nazvala šumskim duhom, neka to bude u parku Ribnjak, tamo gdje je Pur-

geraj. Ja ću doći deset minuta prije 21h, ti dođi točno, ali točno, u 21h, i ja ću znati da si to ti jer je jedva moguće da će baš točno u 9 navečer, ali točno u 9, doći istovremeno dvije ženske osobe ispred Purgeraja. A ako i dođu, ja ću prići i jednoj i drugoj i reći jednostavno: "Neka se javi Crveno meso!" Da, ja ću sjediti na onoj terasi ispred i lagano meditirati, a kada dođe "osoba u 9" ustat ću i krenuti prema njoj. Zatim ćemo u nekoliko sati skockati tehnikalije i rolati, rolati, rolati... rolati sve ono o čemu sapunice tek u podtekstu samo sanjaju. Ako je, recimo, Purgeraj zatvoren, nema veze, ja čekam tamo. Ako padaju kiša ili snijeg, također. Ako je oluja, također, ako je potres, također, ništa me neće zaustaviti jer sam mali pakao hemoglobina. A ako ti se ne sviđa Ribnjak, predlažem onu birtiju (restoran) Dubravkin put ili kak se već zove, znaš malo dalje od Saloona, ali desnom stranom. Ja ću doći deset minuta prije 9h, itd. A ako ti se ne sviđa ni to mjesto, predlažem glavni ulaz u Maksimir, mirno moje noćno zlato. A ako ti se ne sviđa ni to mjesto, onda može na okretištu tramvaja na Mihaeljevcu. A ako pak nisi Zagrepčanka, onda ti predloži mjesto. Važno je samo da je 9h navečer. Mogu doći u Split, Opatiju, Osijek pa čak i u Vukovar. Ili, ako si za malo glamura, što zapravo nama nije potrebno, možemo se naći tog i tog datuma u Veneciji, recimo... Imaš odmah pokraj Rialta jedan fini kafe, piceriju, dakle Caffè Saraceno, nemoš faliti; dakle, tamo te čekam, ali u ovom slučaju, **točno u podne**, pa neka izdajničko sunce prikaže bez frke naše fine prve bore oko očiju prouzrokovane rudarskim promišljanjem ovoga svijeta. Isti je scenarij, ja dođem 10 min. prije, a ti točno u podne. Ili, ako ti se ne sviđa vidjet Rialto, možemo se naći točno u podne, isti scenarij, ispred Floriana preko puta Duždeve haci-

jende. To je to. Noć divno odmiče, sada ću misliti o našem susretu. Dakle, ako odjebeš sve, krećemo! A ako ne odjebeš, opet je sve OK. "Čujemo se" na ovom mjestu svakih nekoliko mjeseci. Nego, zagnjuri se, pliz, trenutak u ovaj kutak sa skicom pjesme i prijedlozima, i reci je l' su ti prijedlozi OK. Dovoljne su dvije-tri rečenice kao mrvičasti info, ništa više, to je sve što sada tražim u beskrajnom pijesku Europe. Naime, odlazim za tri dana na nekoliko mjeseci u divljinu bez svih uređaja - takva je odluka! - (uzet ću samo mali word processor tako da ne moram nositi pustogomilu papira i razne olovke), a ne bih htio da me puca melankolija samo zato što nisam pročitao barem mali feedback koji bi se možda, ipak, nekim čudom mogao pojaviti u međuvremenu, kužiš! (Nikad ne znaš, jer nepredvidivost kao sila struji sam' tak po krvi sim-tam.) Umirem od pomisli da je stigao, a mene nema i on stoji, stoji, neoživljen mojom receptivnom silinom i beskrajnim razumijevanjem vaše i naše krhkosti. (pokušaj bijega 27.07. 23:43)

□ Zagreb. Okretište tramvaja na Mihaljevcu. Točno u podne. 28.10. Nasmijao si me zadnjim komentaram, volim kad me se opravdano zgazi. :-D I onda mi ne vjeruješ kad kažem da sam lijena. Pjesme su ti bujne i blistave i hoće biti sve. Ali mjestimice pate od nanosa svega i svačega. Onak, malo si to lopatom. Fali ti discipline, najdraži. I fokusa i mira. Da se malo čuješ. Nekad ti pobjegne, pa misao i-ili energiju zamijeni word soup sa specijalnim efektima. Ali to znaš i sam. Ljubim. (crveno meso 07.08. 11:54)

□ Ma znaš, drago mi je da sam te nasmijao, pretpostavljam da se lijepo smiješ kad se smiješ spontano. OK,

u podne, bolje je nego u 21h, fantastična ti je nadopuna, bolje je danju započeti noć, i obratno. 28.10. je ponedjeljak. Taj datum ima i simboličku vrijednost, najdraža inteligencijo! Ima početak. Rasprsnut ću se od. I tu ću stati. Kako se ne bih zanio u ono negativno svojih pjesničkih skica, u "nanose svega i svačega". (Da, znam i sam. Ali mi je drago što si kritički oštro izdvojila ne samo pozitivne nego i negativne strane pjesama: nedostatak discipline, fokusa i mira. Hvala ti na tome. Temelj je dobar, ali moram još puno raditi, malo smanjiti tu juhu sa specijalnim efektima, uključiti poetiku "manje je više", itd. Lakše je to reći nego učiniti. Ali znaš ono Beckettovo: "Fail better!") Nego, reci mi još samo jednu stvarcu prije nego odem u divljinu (putujem u petak ujutro): znači li ovo preciziranje datuma, od kojeg me je obuzela vrućina u dvoje, znači li to da si već odlučila da ćeš sve poslati u kurac do kraja ljetnog semestra **ili** je u pitanju neka varijanta o kojoj ne znam ništa? Ljubim. (pokušaj bijega 07.08. 21:32)

□ Znam samo da ću ostati još jednu godinu. Hoću li onda otići, to još ne znam. I ja bi u divljinu. (crveno meso 09.08. 09:57)

□ Daleko sam od sebičnosti (znam da eventualno mogu posjedovati samo sebe) pa ću reći: logično je onda da ostaneš do kraja i iskoristiš cijelu stipendiju, dakle i treću godinu, odnosno da odereš PhD properly kad si već toliko uložila (mislim na sve moguće investicije, od onih temeljnih: škola, faks, raznorazni rad na raznim lokacijama pa do pukih, ali zamornih administrativnih i ostalih trudova, te do intimnih ulaganja, možda katkada dvojbjenih, ne samo u moralnom nego i u fiziološkom

smislu, ali ipak ulaganja, itd.). E sad, ako definitivno podivljamo 28.10., a sva je prilika da hoćemo, jesi li spremna zadržati minimalnu prisebnost zdravog egoizma i vratiti se na još jednu godinu, to je pitanje. O tome ćemo spikat kad se vidimo. U svakom slučaju, i ako podivljaš sa mnom i ako ne podivljaš sa mnom, ili ako te pukne ravnodušnost, imaš moju podršku za svaku tvoju odluku ma kakva bila. Drž' se, crvenomesna dušo!

A sad na spremanje. Noćas svrnem još jednom na ovo naše i krhko i jako mjesto, i bacim privremeni goodbye look, jer se vraćam otprilike za 4 mjeseca. Još ne znam točno kada, ali odmah ti se javim kad sam back. Nego, znaš, Crveno meso, najdraža, nikad nisam ni sanjao, prije ovog našeg virtualnog susreta, da virtualno može biti tako stvarno, tako jebeno stvarno - da budem precizan. (OK, znam dosta o toj temi, ali jedno je znati intelektualno, a drugo je znati u cjelini, drugo je to doista doživjeti, doista to osjetiti u krvotoku, u jajima i jajnicima, ukratko, u cijelom organizmu.) Budi i dalje "organizirano lijena" :-) Bok.

P.S. E sad, jebeš blagoglagoljive romantičare kad moraju još iskemijati i post scriptum. Ne znam otkud mi ovolika briga za tebe, ali neka bude rečeno: ako upadneš u neku jaču krizu (čovjek je uglavnom biće krize), svrni ovdje i raspiši se "do iberu", otvori ovdje malu radionicu neuravnoteženih tekstova daleko od postova, otvori svojevrzni "the redflesh neuro-workshop". Kad se vratim sve ću ih pročitati i ako želiš komentirati. Nemoj samo da te "pere depra". Dakle, preventivno i nezavisno od R-a i ostalih slova oderi sportski usput nekoliko priručnih intelektualnih mužjaka ("instalacija orgazmičke

hiperventilacije") rukovodeći se onom rečenicom Jeana Martina Charcota da se "na dnu svake nevolje nalazi seks". Nabokov to, to kad nema jake emocionalne investicije, jednostavno naziva "sanitarnim odnosima", a ja "osnovnom higijenom šupljina" i u drugoj verziji "higijenom primarnog ništavila", te u trećoj verziji "vježbanje uvijek žive smrti u permanentnoj higijeni dolaženja i odlaska". Enivej, carpe diem! Volim.

(pokušaj bijega 09.08. 11:51)

Prošlo je mnogo vremena. Nisam se više nikada pojavio na blogu Crvenog mesa jer nisam mogao više izdržati samonametnutoga drugog "sebe", nisam mogao biti u identitetu Pokušaja bijega, nisam više mogao biti ni pokušaj bijega jer sam postao bijeg, iscrpio sam pokušaj. (Sad mi je malo jasnija pozicija glumaca i glumica, njihova radost i njihova tuga.) Marko Globan u bijegu je prevladao Pokušaj bijega ma kako još neosviješten ili nedovoljno poznat bio njegov tamni *ja*. Jedno je ipak sigurno: jedan od simptoma bijega je kukavičluk. Naravno, nisam otišao ni na sastanak 28.10. točno u podne iako sam ja pokrenuo cijelu stvar. Nisam učinio više ništa, nijedan pokret. Također, ni vlasnica bloga Crveno meso se više nije javila nijednom rečenicom, što je vidljivo na mojem postu od 09.08. Ispod tog posta nema ničega, zjapi ponor unaprijed prohuja-log mogućeg života. (Možda je tako bolje jer su kao posljednje riječi u našoj internetskoj oazi ostale one koje najviše volim u svakom jeziku: "carpe diem" i "volim".) Postoji mogućnost da ni Crveno meso nije otišlo na okretište tramvaja na Mihaljevcu u dogovoreno vrijeme. Što se mojega nedolaska tiče, objašnjenje je naizgled jednostavno: uplašio sam se, neopisivo sam se uplašio. Ne samo zbog moje drage privržene Jessie (koja mi je na nadomjestila i Suzanne i ostale djevojke), ona bi to razumjela i ne bi se ljutila. (Da se nisam uplašio, ja bih potegao na sastanak iz bilo kojega kutka Zemlje, ništa me ne bi moglo zaustaviti pa čak ni Jessie!) Uplašio sam se. Nisam se nikako mogao othrvati slici propasti koju je moj um živo i neprekidno emitirao u mojim viju-

gama kako se vrijeme našega sastanka približavalo. Što ako, mislio sam, sve krene loše? Znao sam da bi u tom slučaju naša *ostvarena* blogerska oaza na blogu Crvenog mesa smjesta, u trenutku, bila zauvijek *neostvarena*, odnosno upropaštena u svakom smislu. I na taj način postala bi uzaludna. Ovako nije i svjedoči o ozbiljnom pokušaju približavanja dva bića. (Zbog toga Crveno meso i mrzi riječ "pokušaj"; moja virtualna Krijesnica dobro zna da, nažalost, pokušaji, ma kako ozbiljni bili, često ne uspijevaju. Ako išta ponekad uspijeva to je čvrsta odluka.) Eno je, još uvijek ta naša oaza postoji u internet-skoj pustinji gdje se milijarde identičnih pjeskovitih bića igraju u pijesku; postoji ta oaza ispod jednoga njezina posta gdje sam smućen prvom dosadom u životu, koju je možda izazvala Suzanne, ostavio svoj prvi komentar. Često se sjetim te djevojke koju nisam upoznao, ali koja mi je na neki način postala bliska, i koju zbog svojega kukavičluka nikada neću upoznati. Stidim se te svoje slabosti. Bio sam nado-mak romantičnom osjećaju svijeta i propustio priliku. Noćas sam zbog toga plakao.

Balkansko književno društvo – Balkanski književni glasnik
www.glasnik.net

Edicija *Proza*
Milko Valent, Nadimci u pjesku

Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov
Urednik Vesna Denčić

Copyright © by Milko Valent & Balkanski književni glasnik – BKG, 2009.

CIP – Katalogizacija u publikaciji, Narodna biblioteka Srbije, Beograd 82

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK, [Elektronski izvor] /
Elektronski časopis. Način dostupa (URL) www.glasnik.net
Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov.
Urednik PDF izdanja Vesna Denčić.
PDF dodatak časopisu.

ISSN 1452-9254 = Balkanski književni glasnik (Online)
COBISS.SR-ID 141175564

BKG 3 / 2009. Sveska 22. PDF SEPARAT
EDICIJA „ČITAJ I DAJ DALJE“